

NIKDYNOČ

JAY KRISTOFF

NIKDY NEUSTUPUJ.
NIKDY SE NEBOJ.
NIKDY NEZAPOMEŇ.

COO
BOO

Nikdynoc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Kristoff
Nikdynoc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

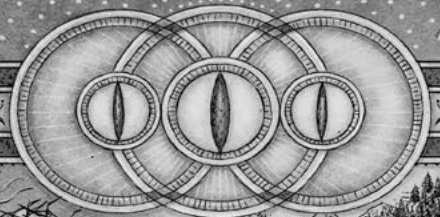
JAY KRISTOFF

NIKDYNOČ

COO
BOO

Přeložila Adéla Michalíková

*Pro mé sestry
Světlé a tmavé i všechny mezi tím*

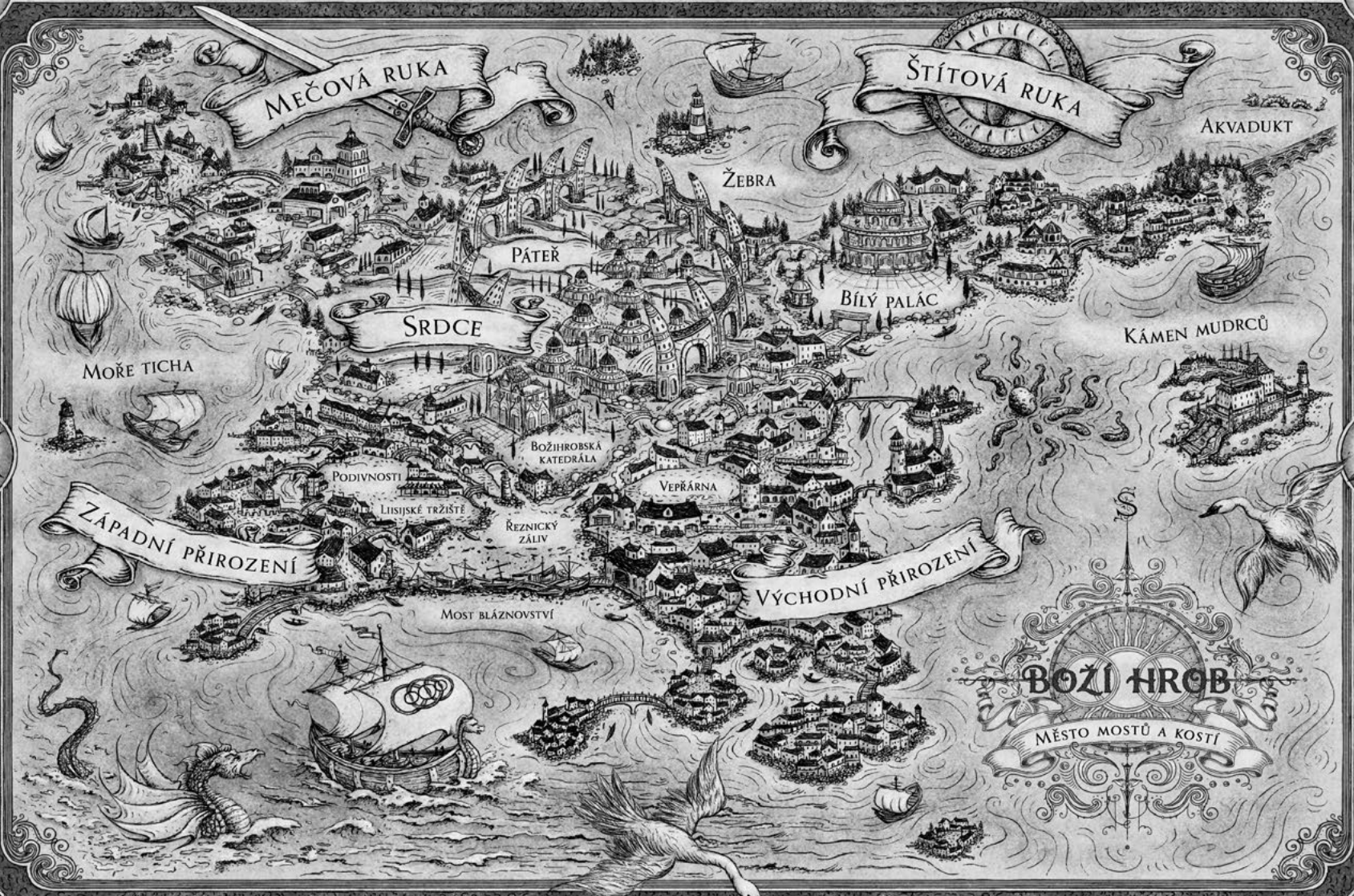
REPUBLIKA ITREYA

TSANA

UL'STAAD
VAAN
SIN ZDECHLIN
VLKOLES
BOURKOVÁ HLÍDKA
CERNÝ MOST
OŠTĚP ÚSVITU
ITREYA
BÍLÁ VĚŽ
VRANÍ HNÍZDO
TICHÁ HORA
MĚSTO BOŽÍ HROB
MOŘSKÁ ZEĎ
FARROW
DWEYMSKÉ OSTROVY
NI AH
GALANTE
LIIS
AMAI
TA'NISE
ELAI
ASHKAH
POSLEDNÍ NADEJE
MOŘE HVĚZD
MOŘE TICHÁ
MOŘE MEČŮ
MOŘE SNUTKU

MEČOVÁ RUKA

ŠTÍTOVÁ RUKA

AKVADUKT

ŽEBRA

PÁTEŘ

BÍLÝ PALÁC

KÁMEN MUDRCŮ

SRDCE

MOŘE TICHA

BOŽIHROBSKÁ
KATEDRÁLA

VEPŘÁRNA

ZÁPADNÍ PŘIROZENÍ

VÝCHODNÍ PŘIROZENÍ

PODIVNOSTI

LIŠÍSKÉ TRŽIŠTĚ

REZNICKÝ ZÁLIV

MOST BLÁZNOVSTVÍ

BOŽÍ HROB

MĚSTO MOSTŮ A KOSTÍ

R E P U B L I K A I T R E Y A

Beze světla není stín,
po každém dni přijde noc
a mezi bílou a černou je
šedivo.

STAROBYLÉ ASHKAHSKÉ PŘÍSLOVÍ

CAVEAT EMPTOR

Když lidi umírají, často se poserou.

Svaly jim povolí, jejich duše svobodně odletí pryč a všechno ostatní prostě... vyjde ven. I když publikum zbožňuje umírání, autoři se o tomhle detailu málokdy zmíní. Když náš hrdina vydechne v hrdinčině náručí naposledy, vůbec se nezajímají o to, že se mu přitom po stehnech rozlévá skvrna, ani o to, jak jí ten smrad vháňí slzy do očí, když se k němu sklání, aby ho naposledy políbila.

Zmiňuju se o tom, protože vás chci varovat, mí jemnocitní přátelé. Váš vypravěč totiž žádné takové zábrany nemá. A jestli se vám z představy krveprolití obracejí vnitřnosti naruby, tak vězte, že stránky, které třímáte v rukou, vyprávějí o dívce, která v oboru vraždění dosáhla virtuózních schopností. A se všemi „a žili šťastně až do smrti“ provedla to samé, co udělají zuby pily s kůží.

Ona sama je už po smrti – při těchto slovech se od ucha k uchu usmívají padouši i kladasové. Republika za ní zůstala ležet v popelu. Město mostů a kostí se nachází na mořském dně, kam ho přivedla její ruka. I tak si jsem jistý, že by našla způsob, jak mě zabít, kdyby věděla, že jsem table slova napsal na papír. Jak rozervat mé tělo a vydat mě napospas hladové Temnotě.

I tak si ale myslím, že někdo by se měl alespoň pokusit oddělit ji samotnou od lží, které se o ní vykládají. Které vykládala ona sama.

Někdo, kdo ji doopravdy znal.

Dívka nazývaná Bledá dcera. Nebo Králotvůrkyně. Nebo Vrána. Ale nejčastěji ze všeho žádné takové přízvisko neměla. Vražedkyně všech vražedkyní, jež by doopravdy dokázala spočítat jen bohyně nebo já. A byla kvůli tomu na konci slavná, nebo nechvalně proslulá? Kvůli všem těm

úmrťm? Přiznám se, že jsem v tom nikdy neviděl rozdíl. Na druhou stranu jsem nikdy věci neviděl tak, jak je vidíte vy.

Nikdy jsem nežil ve světě, který vy nazýváte svým vlastním.

Stejně tak v něm nežila ona, opravdu.

Myslím, že právě proto jsem ji miloval.

KNIHA PRVNÍ

KDYŽ JE VŠECHNO KREV

KAPITOLA 1

POPRVÉ

Ten mladík byl krásný.

Jemná karamelová pleť a úsměv sladký jako cukrový meloun. Hezky neuspořádané černé kudrny. Silné ruce, pevné svaly a ty jeho oči, ó Dcery, ty jeho oči. Pět tisíc sáhů hluboké. Dokázaly vás rozesmát, i když vás zrovna topil.

Jeho rty přejely po jejích, teplých a měkkých. Stáli zapletení do sebe na Mostě šepotání a nad nimi se klenula purpurová obloha. Jeho dlaně jí cestovaly po zádech a jí z toho příjemně brněla kůže. Jak se dotkl svým jazykem jejího, lehce, jako by ji šimral prčkem, roztřásla se, srdce se jí splašilo a vnitřnosti ji rozbolely touhou.

Odtáhli se od sebe jako tanečníci těsně před tím, než dohrála hudba, stále rozochvělí. Otevřela oči a uviděla, jak se na ni dívá v mlžném oparu. Kanál pod nimi ševalil a jeho vody se líně vlévaly do oceánu. Přesně jak si to přála. Přesně tak, jak musela. Modlila se, aby se neutopila.

Její poslední nikdynoc ve městě. Cosi v ní se ještě nechtělo rozloučit. Ale chtěla to zjistit, než odejde. Přinejmenším to dlužila sama sobě.

„Jseš si jistá?“ zeptal se jí.

Podívala se mu do očí.

Vzala ho za ruku.

„Jsem si jistá,“ zašeptala.

Ten muž byl odporný.

Obličej měl hrbolatý a nevýrazná brada se mu ztrácela v tučných záhybech neoholené kůže. Na rtech se mu leskly sliny, tváře a nos prozrazovaly časté dýchánky s whisky a jeho oči, ó Dcery, ty jeho oči. Blankytné jako nebe. Třpytivé jako hvězdy v temnotmě.

Rty měl přilepené ke korbelu a převrátil do sebe jeho obsah. Kolem něj kypěl smích a hudba. Kolébal se v srdci taverny ještě chvíli a pak hodil minci na barový pult z tvrdého dřeva a odporoučel se ven na světlo. Očima zakalenýma pitím bloudil po kočičích hlavách před sebou. Ulice se plnily lidmi a on se prodíral davy, chtěl se pouze dostat domů a upadnout do bezesného spánku. Koukal se do země. Nevšiml si číhající postavy, šedobíle oblečené, skrčené na kamenném chrličí.

Dívka ho sledovala, jak se belhá přes Most bratří. Nadzvedla si harlekýnskou masku, aby si mohla potáhnout z úzkého doutníku, a pak vydechla hřebíčkem vonící kouř. Když zahlédla jeho úsměv připomínající mršinu a ruce rozedřené do masa, roztrásla se, srdce se jí splášilo a vnitřnosti ji rozbolely touhou.

Její poslední nikdynoc ve městě. Cosi v ní se ještě nechtělo rozloučit. Ale chtěla, aby to on zjistil, než odejde. Přinejmenším to mu dlužila.

Stín ve tvaru kocoura seděl na střeše vedle ní. Byl plochý jako kus papíru, poloprůsvitný a černý jako smrt. Jeho ocas se jí skoro majetnický obtočil kolem kotníku. Chladné vody prosakovaly žilami města a pak pryč do oceánu. Přesně, jak si to přála. Přesně tak, jak musela. A pořád se modlila, aby se neutopila.

„... jseš si jistá...?“ zeptal se stínový kocour.

Dívka sledovala, jak se její cíl potácí do postele.

Pomalou přikývla.

„Jsem si jistá,“ zašeptala.

Pokoj byl malý a skromně zařízený, nic lepšího si dovolit nemohla. Ale rozestavěla v něm svíčky a kytice leknínů se skvěla na bíle povlečené posteli ustlané tak, aby ho zvala dál. Celé to působilo sladce jako cukrová vata a chlapec se nad tím pouсмál.

Vydala se k oknu a přitom vyhlížela na velkolepé staré město Boží hrob. Na bílý mramor a akrové cihly a elegantní vížky vypínající se k slunci sežehnuté obloze. Na severu se do výšky mnoha set stop vypínala směrem k brunátnému nebi Žebra a malinká okénka zářila z bytů vydlabaných do starobylé kosti. Kanály vytékaly z duté Pátere a protínaly pokožku měs-

ta jako pavučiny pavouků, kteří zešileli. Plné chodníky zahalovaly dlouhé stíny, když se světlo z druhého slunce začínalo vytrácet – první slunce už dávno zmizelo –, a nechalo jejich třetího mrzutého sourozence držet hlídku nad nástrahami nikdynoci.

Ó, kéž by nastala temnotma.

Kdyby to tak bylo, neviděl by ji.

Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji při tom viděl.

Chlapec, ověncený vůní čerstvého potu a tabáku, zlehka našlapoval za ní. Dlaněmi klouzal po jejím pase, prsty bloudil kolem jejího klína jako led a plamen. Dýchala ztěžka a někde hluboko se chvěla vzrúšením. Na tváři cítila řasy třepetající se jako motýlí křídla, když jí rukama přešel po pupíku, pak po žebrech a vyš, až v dlaních sevřel její prsa. Vydechovala mu do vlasů a naskočila jí husí kůže. S jednou rukou zamotanou v jeho neposedných kudrnách se prohnula v zádech, zatlačila tam, kde cítila tvrdost v jeho rozkroku. Nedokázala dýchat. Nedokázala mluvit. Nechtěla, aby to začalo ani aby to skončilo.

Otočila se. Vzdychla, když se jejich rty opět setkaly, a pak se začala potýkat s knoflíky na manžetách jeho rukávů. Zpoceně prsty se motaly a třáslly. Když jim oběma svlékla košile, přisála se svými rty na jeho a klesli na postel. Existovali jen ona a on, teď. Kůže na kůži. Už nedokázala rozlišit, jestli vzdychá ona nebo on.

Bolest byla nesnesitelná, prosakovala jí skrz naskrz, ruce se jí třáslly, když prozkoumávala jeho vzdouvající se hruďník hladký jako vosk, pevný kus masa ve tvaru V končící dole v jeho kalhotách. Proklouzla prsty pod látku a pohladila tu pulsující horkost těžkou jako železo. Děsivou. Působící závrať. Sténal, třásl se jako novorozené hříbě, když ho hladila a vzdychala mu do úst.

Nikdy se tolik nebála.

Nikdy za celých šestnáct let.

„Šukej mě...“ vydechla.

Pokoj byl nóbl, v takovovém stylu, jaký si můžou dovolit jen největší boháči. Na psacím stole však stály prázdné lahve, ve váze na nočním stolku byly uschlé květiny, které vydávaly vyčpělou vůni bídy. Dívku těšilo vidět toho muže, kterého tolik nenáviděla, v takovém

přepychu – a tak osamoceného. Oknem sledovala, jak pověsil svůj dlouhý kabát a jak odložil třírohý klobouk na prázdnou karafu. Snažila se přesvědčit sebe samotnou, že to zvládne. Že je tvrdá a ostrá jako ocel.

Seděla na střeše naproti oknu a shlížela na město Boží hrob: na krvi zamazané kočičí hlavy, na skryté tunely a na tyčící se katedrály ze zářivých kostí. Žebra probodávala nebe nad ní a zvlněné kanály vytékaly z pokřivené Páteře. Plné chodníky zahalovaly dlouhé stíny, když se světlo z druhého slunce začínalo vytrácet – první slunce už dávno zmizelo –, a nechalo jejich třetího mrzutého sourozence držet hlídku nad nástrahami nikdynoci.

Ó, kéž by nastala temnotma.

Kdyby to tak bylo, neviděl by ji.

Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji tady viděl.

Vystrčila prsty a přitáhla si k sobě stíny. Splétala a kroutila jemná vlákénka, až jí přes ramena splývala jako plášť. Pro svět přestala být vidět, byla téměř průhledná, jako šmouha na portrétu oblohy nad městem. Přeskočila na parapet okna a vytáhla se nahoru na římsu. Bleskově otevřela okno a proklouzla dovnitř do pokoje – neslyšně, stejně jako stínový kocour, který jí šel v patách. Z opasku vytáhla stilet, úzkou dýku. Dýchala ztěžka a někde hluboko se chvěla vzrušením. Byla neviditelná, skrčená v koutě. Na tváři cítila řasy třepetající se jako motýlí křídla a sledovala ho, jak si třesoucíma rukama nalévá něco do pohárku.

Dýchala moc nahlas, všechno, co se naučila, měla v hlavě pomíchané. On však byl příliš otupělý, aby si něčeho všiml – ztracený někde mezi křupáním tisíce krků a tisíce párů chodidel tančících ve vzduchu na katovu písničku. Klouby na ruce sevřené kolem jílce stiletu jí zbělely, jak ho sledovala z příšeří. Nedokázala dýchat. Nedokázala mluvit. Nechtěla, aby to začalo ani aby to skončilo.

Vzdychl, když se napil z pohárku. Pak se začal potýkat s knoflíky na manžetách svých rukávů. Zpocené prsty se motaly a třásly. Když si svlékl košili, dobelhal se k posteli a klesl na ni. Existovali jen ona a on, teď. Dech za dech. Už nedokázala rozlišit, jestli dýchá ona nebo on.

Pauza byla nesnesitelná, byla zmáčená potem skrz naskrz, jak se temnota třásla. Myslela na to, kdo je, co všechno tenhle muž vzal a co

by se rozpoutalo, kdyby selhala. A tak sebrala odvalu, odhodila svůj plášť utkaný ze stínů a postoupila kupředu, aby se s ním setkala.

Zalupal po dechu, trásl se jako novorozené hříbě, když vstoupila do rudého světla slunce s úsměvem harlekýna na tváři místo svého vlastního.

Nikdy nikoho neviděla se tolik bát.

Nikdy za celých šestnáct let.

„Do prdele...“ vydechl.

Vzepřel se nad ni s kalhotami u kolen. Rty měl přisáté na jejím krku a jí bilo srdce až v hrdle. Uplynul celý věk, někde mezi touhou a strachem a láskou a nenávistí, a pak ho ucítila, byl horký a neskutečně tvrdý a tlačil se do měkkého místa mezi jejíma nohama. Nadechla se, možná aby promluvila (ale co by tak říkala?), a pak ucítila bolest, samou bolest. Bolelo to, ó Dcery. Byl v ní... bylo to v ní – tak tvrdé a skutečné, že se neovládla a rozkřičela se a kousla se do rtu, aby ten zvuk utlumila.

Byl nepozorný, bezohledný, tlačil se na ni celou vahou, jak znovu a znovu přirážel. Do jejích sladkých představ měla table chvíle daleko. Nohy měla roztažené a břicho zkroucené a kopala do matrace a chtěla, aby přestal. Aby počkal.

Takhle se při tom měla cítit?

Takhle to mělo vypadat?

Kdyby se později všechno pokazilo, tak by tohle byla její poslední ni-kdynoc na tomhle světě. Taky věděla, že poprvé to většinou bývá nejhorší. Myslela si, že je připravená: dost měkká, dost vlhká, dost roztoužená. Že všechno, co jí ostatní holky na ulici vyprávěly mezi chichotáním a vědoucími pohledy, pro ni nebude platit.

„Zavři oči,“ radily jí. „Bude to dost rychle.“

Ale on byl tak těžký a ona se snažila neplakat a přála si, aby to bylo jinak, než to muselo být. Snila o tom, doufala, že to bude něco výjimečného. Teď však byla tady a připadalo jí to celé divné a neohrabané. Žádný magik, ani ohňostroje, ani požehnání rukou. Jen tíha jeho těla na jejím hrudníku, bolest, jak přirážel, zavřené oči, jak lapala po dechu, vraštila obličej bolestí a čekala, až to skončí.

Přitiskl své rty na její a prsty jí pohladil po tváři. A v tom okamžiku to

zajiskřilo – ten sladký pocit, po němž se jí znovu rozechvělo celé tělo, i když to celé bylo tak divně, bez dechu a bolelo to. Na oplátku políbila ona jeho a pak se v ní rozlil žár, zaplavil ji jako povodeň a jeho svaly se napínaly. Zabořil jí obličej do vlasů, chvěl se při své malé smrti – a nakonec se na ni zhroutil, měkký a vlhký, jako by neměl žádné kosti.

Ležela tam a zhluboka dýchala. Olízla si jeho pot ze rtů. Vzdychna.

Oduvalil se stranou a zkroutil se na pokrývky vedle ní. Sáhla si mezi nohy a nahmatala mokro a bolest. Rozmazané po špičkách prstů a po stehnech. Na čistých bílých pokrývkách ustlaných tak, aby ho zvaly dál.

Krev.

„Proč jsi mi neřekla, že tohle je tvoje poprvé?“ zeptal se.

Neříkala nic. Zírala na zářivou červeň na konečcích svých prstů.

„Promiň,“ zašeptal.

V tu chvíli na něj poblédla.

A stejně rychle se odvrátila.

„Nemáš se za co omlouvat.“

Byla na něm a koleno ho tlačila dolů. Rukou ji držel na zápěstí a ona mu přiložila stilet na hrdlo. Uplynul celý věk, někde mezi utrpením a syčením a kousáním a škemráním, a pak se stilet zanořil, byl ostrý a neskutečně tvrdý a zakousl se do jeho krku a zadrhl se o jeho páteř. Zalapal po dechu, možná aby promluvil (ale co by tak říkal?), a pak to v jeho očích uviděla – bolest, samou bolest. *Bolelo* to, ó Dcery. Bylo to v něm... ta dýka byla v něm – a neúprosně bodala, takže zkusil křičet, a rukou mu přikryla ústa, aby ten zvuk utlumila.

Byl zděšený, zoufalý a natahoval se po její masce, když zakroutila čepelí. Do jejích děsivých představ měla tahle chvíle daleko. Nohy měl roztažené a z krku se mu řinula krev, kopal do matrace a chtěl, aby přestala. Aby počkala.

Takhle se při tom měla cítit?

Takhle to mělo vypadat?

Kdyby se později všechno pokazilo, tak by tohle byla její poslední nikdynoc na tomhle světě. Taky věděla, že poprvé to většinou bývá nejhorší. Myslela si, že není připravená, že není dost silná, dost chladnokrevná. Že to, co jí vykládal Starý Mercurio, pro ni nebude platit.

„Nezapomeň dýchat,“ radil jí. „Bude to dost rychlé.“

Házela sebou a ona se ho snažila udržet v klidu a přemítala, jestli to takové bude vždycky. Představovala si, že se v téhle chvíli bude cítit tak nějak zlá. Že to bude chvíle, kterou nějak přetrpí, ne kterou si bude užívat. Teď však byla tady a zdálo se jí to krásné jako balet. Jeho páteř se pod ní vypínala do oblouku. Ten strach v jeho očích, když jí strhl masku z obličeje. Lesk zanořené dýky, ruka přes jeho ústa, když příkyvovala a mateřským hlasem ho utěšovala a čekala, až to skončí.

Podrápal ji na tváři a místnost naplnil puch jeho zkaženého dechu a sraček. A v tom okamžiku to zajiskřilo – hrůza, z níž se zrodilo slitování, i když si takový konec stokrát zasloužil. Vytáhla čepel a zabodla mu ji do hrudníku a pak se jí po dlaních rozlil žár, zaplavil ji jako povodeň a jeho svaly se napínaly. Popadl ji za klouby na ruku a vzdychal, dokud neumřel, a pak se pod ní zhroutil, měkký a vlhký, jako by neměl žádné kosti.

Seděla na něm a dýchala zhluboka. V ústech cítila slanou a šarlatovou chuť. Vzdychla.

Odvalila se stranou a rozházela pokrývky kolem sebe. Sáhla si na obličej a nahmatala mokro a teplo. Rozmazané po ruku a po rtech.

Krev.

„Vyslyš mě, *Niah*,“ zašeptala. „Vyslyš mě, *Matko*. *Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.*“

Stínový kocour to sledoval usazen na čele postele jako na bidýlku. Sledoval ji tak, jak mohou jen bytosti bez očí. Neřekl ani slovo. Nebylo třeba.

Na kůži jí dopadalo tlumené světlo sluncí. Havraní vlasy zvlhlé potem jí visely přes oči. Natáhla si kožené kalhoty, oblékla si košili šedivou jako malta a obula si boty z vlčí kůže. Všechno ji bolelo. Byla poskvrněná. Ale byla ráda. Téměř spokojená.

„Pokoj je zaplacený na celou nikkynoc,“ řekla. „Jestli ho chceš.“

Kluk ji sledoval z opačné strany postele s hlavou položenou na lokti.

„A co můj pentz?“

Natáhla se po vácku zavěšeném vedle dalekohledu.

„Jsi mladší než moje obvyklé zákaznice,“ prohlásil. „Na první sex jich moc nemívám.“

Pohlédla na svůj odraz v zrcadle – bledá pleť a tmavé oči. Vypadala mladší, než ve skutečnosti byla. I když jí důkaz o opaku zrovna usychal na kůži, stále o sobě stěží uvažovala jinak než jako pouze o dívce. Jako o něčem slabém a třesoucím se, o něčem, co ani šestnáct let v tomhle městě nedokázalo zakalit.

Zastrčila si košili zpátky do kalhot. Zandala harlekýnskou masku zpět do pláště. Dýku do opasku. Lesklou a ostrou.

Kat brzy opustí tavernu.

„Musím jít,“ řekla.

„Můžu se tě na něco zeptat, mi dona?“

„Ptej se.“

„Proč já? Proč teď?“

„Proč ne?“

„To není žádná odpověď.“

Myslíš si, že jsem se měla zachránit, že ano? Že jsem nějaký dar, který má být někomu dán? A teď jsem už navždycky zkažená.“

Neříkal nic a sledoval ji hlubokýma očima. Hezký jako obrázek. Dívka si vytáhla ze stříbrného pouzdra úzký doutník. Zapálila ho o jednu ze svíček. Zhluboka se nadechla.

„Chtěla jsem jenom vědět, jaké to je,“ prohlásila nakonec. „Pro případ, že bych zemřela.“

Pokrčila rameny a vydechla šedivý obláček.

„Tak už to vím.“

A odkráčela do stínů.

Na kůži jí dopadalo tlumené světlo sluncí. Plášť šedivý jako malta jí splýval z ramen a v mrzutém světle díky němu působila jako stín. Stála pod mramorovým obloukem na náměstí Krále žebráků a třetí slunce odměřeně viselo na obloze. Vzpomínky na katův konec jí společně s krvavými skvrnami zasychaly na rukou. Vzpomínky na prostitutky rty jí zasychaly společně s vlhkými skvrnami na kalhotách. Všechno jí bolelo. Byla poskvrněná. Ale byla ráda. Téměř spokojená.

„Koukám, žes neumřela.“

Starý Mercurio ji sledoval z opačné strany oblouku. Třírohák naražený do čela, v puse úzký doutník. Vypadal menší. Hubenější. Starší.

„Ne že bych se nesnažila,“ odpověděla dívka.

Pohlédla na něj – měl špinavé ruce a uvadající oči. Působil starší, než ve skutečnosti byl. I když jí důkaz o opaku zrovna usychal na kůži, stále o sobě stěží uvažovala jinak než jako pouze o dívce. Jako o něčem slabém a třesoucím se, o něčem, co ani šest let pod jeho vedením nedokázalo zakalit.

„Teď vás dlouho neuvidím, že?“ zeptala se. „Možná už se nikdy neshledáme.“

„Věděla jsi to,“ řekl. „Zvolila sis to.“

„Nejsem si jistá, jestli jsem vůbec měla možnost volby,“ odvětila.

Otevřela dlaň a ukázala mu váček z ovčí kůže. Starý muž si ho od ní vzal a prstem skvrnitým od inkoustu přepočítal jeho obsah. Cvakající. Potřísněný krví. Dvacet sedm zubů.

„Vypadá to, že kat jich pár poztrácel, ještě než jsem se k němu dostala,“ vysvětlila.

„Oni to pochopí.“ Mercurio vrátil zuby dívce. „Přijď na sedmnácté molo, až se bude odbíjet šestkrát. Kotví tam dweymerijská brigantina, které se říká *Trelenin milenec*. Je to svobodná loď, neplaví se pod itreyskými barvami. Tudíž tě přijmou.“

„Vezmou mě tam, kam za mnou nemůžete.“

„Vycvičil jsem tě dobře. Tohle je úkol pro tebe samotnou. Musíš se dostat k Rudé církvi před první obrátkou Septima, nebo se tam nedostaneš nikdy.“

„Rozumím.“

V usazených očích mu zářila náklonnost. „Jsi ten nejlepší žák, kterého jsem kdy vyslal do služeb Matky. Roztáhneš tam křídla a budeš létat. A jednou se zase shledáme.“

Vytáhla dýku z opasku. Natáhla k němu ruku, hlavu skloněnou. Čepel byla vyrobená z hrobové kosti, byla tvrdá jako ocel a bíle se leskla. Jílec a záštita byly vytvarovány do podoby letící vrány s rudýma očima, které žhnuly ve svitu šarlatového slunce.

„Nech si ji.“ Starý muž popotáhl. „Je zase tvoje. Zasloužila sis ji. Konečně.“

Zevrubně si zbraň prohlédla.

„Měla bych jí dát nějaké jméno?“

„Řekl bych, že můžeš. Ale k čemu to je?“

„K bodání.“ Dotkla se špičky čepele. „Stilet slouží k tomu, abych druhého probodla.“

„Bravo. Pozor, aby ses tím svým ostrovtipem nezranila.“

„Všechny slavné zbraně se nějak jmenují. Tak to prostě je.“

„Ale hovno.“ Mercurio si vzal dýku zpátky a podržel ji mezi nimi. „Pojmenovat svou zbraň je taková blbina vyhrazená pro hrdiny. Pro muže, o kterých se zpívají písně a vyprávějí příběhy a po nichž lidi pojmenovávají svoje fakany. Ty a já kráčíme ve stínech. A když budeš dobrá, tak nikdo nebude znát tvoje jméno, o tom napichovátku, co máš za pasem, ani nemluvě.“

Budeš jenom zvěst. Šepot. Myšlenka, se kterou se všichni bastardi na tomhle světě budí v nikkynoci ze snů zpocení. Být pro někoho hrdinou je to poslední, co se ti na tomhle světě stane, děvče.“

Mercurio jí podal dýku zpátky.

„Ale *budeš* dívka, které se hrdinové budou bát.“

Usmála se. Najednou hrozně smutně. Chvilku nerozhodně postávala. Naklonila se blíž. Poctila tváře hrubé jako smirkový papír jemným polibkem.

„Budete mi chybět,“ řekla.

A odkráčela do stínů.

KAPITOLA 2

HUDBA

Obloha plakala.

Nebo se jí to aspoň tak zdálo. Holčička věděla, že vodě valící se ze šmouhy barvy ublí nahoře, se říká déšť – nebylo jí ještě ani deset, ale už byla dost stará, aby tohle věděla. Ale i tak se jí líbilo pomýšlení, že z toho šedivého chuchvalce cukrové vaty padají slzy. Tak studené ve srovnání s jejími. Nebyly slané ani nepálily. Ale ano, obloha určitě plakala.

Co jiného by v takové chvíli mohla dělat?

Stála na Páteři nad fórem, u nohou studenou hrobovou kost a ve vlasech chladný vítr. Dole na náměstí byli shromáždění lidé, s ústy otevřenými a pěstmi zaťatými. Jejich hněv směřoval na vyvýšené popraviště v srdci fóra a dívka přemítala, zda by v případě, že by dav pódium převrhl, mohli vězni prostě odejít domů?

No nebylo by to úžasné?

Tolik lidí nikdy neviděla. Muže a ženy nejrůznějších tvarů a velikostí, děti ne o moc starší než ona sama. Měli na sobě ošklivé oblečení a jejich vytí ji děsilo. Natáhla se, chytla matku za ruku a pevně ji stiskla.

Zdálo se, že matka si toho nevšimla. Oči měla upřené na popraviště, stejně jako všichni ostatní. Ale matka neplivala na muže stojící před oprátkami, neházela na ně shnilé jídlo ani nesyčela „zrádce!“ skrz zaťaté zuby. Dona Corverová tam jednoduše stála, černou róbu nasáklou slzami z oblohy, jako socha nad dosud prázdnou hrobkou.

Dosud prázdnou. Ale ne nadlouho.

Holčička se chtěla matky zeptat, proč nepláče. Nevěděla, co znamená „zrádce“, a chtěla se na to taky zeptat. Nějakým způsobem však tušila, že tohle je místo, kam žádná slova nepatří. A tak stála v tichosti.

A místo toho se dívala.

Dole na popravišti stálo šest mužů. Jeden v katovské kápi, černé jako temnotma. Další měl na sobě kněžské roucho bílé jako perí holubice. Čtyři zbývající měli kolem zápěstí uvázaná lana a v očích rebelství. Když však zakuklený muž navlékl na každý z krků oprátku, holčička viděla, jak se jim z tváří společně s krví vytrácí i vzpurnost. V následujících letech jí nescetněkrát opakovali, jak statečný byl její otec. Ale když se na něj tehdy dívala, na posledního z těch čtyř, viděla, že se bojí.

Bylo jí jen deset let a už věděla, jakou barvu má strach.

Kněz předstoupil a zabušil holí do prken. Plnovous měl jako živý plot a ramena silná jako býk, takže vypadal spíš jako zbojník, který zavraždil svatého muže a ukradl mu oblečení, než jako opravdový svatý muž. Tři slunce zavěšená na řetězu, který měl kolem krku, se pokoušela zářit, ale mraky na plačící obloze jim to nedopřály.

Hlas měl hutný jako karamel, sladký a temný. Ale ten hlas promlouval o zločinech proti Itreyské republice. O věrolomnosti a vlezradě. Svatý zbojník vzýval Světlo, aby mu bylo svědkem (přemítala, jestli má Světlo na výběr), a jmenoval muže jednoho po druhém.

„Senátor Claudius Valente.“

„Senátor Marconius Albari.“

„Senátor Gaius Maxinius Antonius.“

„Justikus Darius Corvere.“

Jméno jejího otce zaznělo jako poslední nota v té nejsmutnější písni, kterou kdy slyšela. Slzy se jí řinuly z očí, až smyly tvary okolního světla do ztracena. Jak malíčkový a bledý vypadal tam dole v tom hlučícím moři. Jak sám. Pamatovala si, jaký byl ještě nedávno: vysoký a hrdý, tak strašně silný. Jeho brnění z hrobové kosti běloskvoucí jako hluboká zima, plášť splývající mu z ramen jako karmínová řeka. Když se usmál, v koutcích jasně modrých očí se mu dělaly vějířky vrásek.

Brnění a plášť teď byly pryč, byl oblečený do hadrů jako špinavý pobuda a obličej mu pokrývaly modřiny připomínající tučně červenající se bobule. Pravé oko měl tak oteklé, že ho nedokázal otevřít, a levé upíral na svá chodidla. Strašně toužila, aby na ni pohlédl. Chtěla, aby se vrátil domů.

„Zrádce!“ zařval dav. „Ať si zatancuje!“

*Holčička nevěděla, co tím myslí. Neslyšela žádnou hudbu.**

* Ještě neuměla správně poslouchat. Vy lidé to umíte málokdy.

Svatý zbojník se podíval na cimbuří, na lidi zrozené z kostní dřevě a na politiky shromážděné nahoře. Vypadalo to, že na tohle představení se dostavil celý senát, skoro stovka mužů v purpurově olemovaných rouchách, kteří bez lítosti hleděli na popraviště.

Napravo od senátorů stála skupina mužů v bílém brnění. Krvavě rudé pláště. V rukou třímali meče ověšené vlníci se plameny. Říkalo se jim Luminatii, to holčička dobře věděla. Bývali to otcovi bratři ve zbrani, než zradil – předpokládala, že to zrádcové dělávají.

Všechno to bylo hlučné.

Uprostřed senátorů stál pohledný tmavovlasý muž s pichlavýma černýma očima. Měl na sobě jemné roucho obarvené na nejtemnější purpurovou – oděv konzula. I když toho holčička věděla málo, tak aspoň věděla, že tohle je významný muž. Postavený vysoko nad kněžími, vojáky nebo davem, který se dožadoval tance, i když nebrála žádná písnička. Kdyby on promluvil, nechali by lidé jejího otce jít. Kdyby on promluvil, Páteř by se otřásla a Žebra by se rozpadla na prach a Aa, bůh Světla, by zavřel své tři oči a seslal by na tohle otřesné shromáždění požehnanou tmou.

Konzul vykročil vpřed. Dav utichl. A když ten krásný muž promluvil, holčička stiskla matce ruku s takovou nadějí, jakou znají jen děti.

„Zde ve městě Boží hrob, ve Světle Aa Vševidoucího a s jednoznačným souhlasem itreyského senátu já, konzul Julius Scaeva, prohlašuji tyto obviněné za vzpouru proti naší slavné Republice za vinné. Pro ty, již zradí občany Itreye, může být jen jediný trest. Jediný trest pro ty, kteří chtěli tento skvělý národ znovu zapřáhnout do jha králů.“

Jeho dech se zklidnil.

Srdce zpomalilo.

„Smrt.“

Řev. Přebnal se přes holčičku jako liják. A jak přejela očima doširoka rozevřenýma z pohledného konzula na svatého zbojníka a pak na matku – nejdražší Matko, zadrž je –, ale matčiny oči byly upřené na toho muže dole. Jen roztřesený spodní ret prozrazoval, jaká muka ji sužují. A holčička už to dál nevydržela a křik se v ní rozezvučel a přes rty se prodral ven:

nenene

a stíny v celém fóru se zachvěly, když pocítily její zuřivost. Černota u nohou každého muže, každé služky a každého dítěte, temnota stvořená

světlem skrytých sluncí – i když byla bledá a řídká, tak se nenech mylit, ó příteli. Ty stíny se trásly.

*Ale nikdo si toho nevšiml. Nikoho to nezajímalo.**

Dona Corverová nespouštěla oči ze svého manžela, když svou malou holčičku sevřela v těsném objetí. Jednu ruku přes hrudník. Jednu přes krk. Tak těsném, že se holčička nemohla hýbat. Nemohla se otočit. Nemohla dýchat.

Ted' si je představte – matku s dcerou, která jí tiskne obličej do sukni. Naježená vlčice chránící své mládě vlastním tělem před vraždou odehrávající se dole. Takovou představu by vám odpustili. Odpustili by vám, protože byste se pletli. Protože dona držela svou dceru tak, aby viděla. Aby to všechno okusila. Každé hořké sousto. Každíčký drobeček.

Holčička sledovala, jak kat zkontroloval každou oprátku, jednu po druhé. Dobelhal se k páce na okraji popraviště a nadzvedl si kápi, aby si mohl odplivnout. Holčička krátce zahlédla jeho obličej – žlutá kůže, šedivé zuby, zaječí pysk. Něco uvnitř jí říkalo Nedívej se, nedívej se, a tak zavřela oči. Matka ji stiskla pevněji a zašeptala hlasem ostrým jako břitva.

„Nikdy neustupuj,“ vydechla. „Nikdy se neboj.“

Holčička cítila, jak se jí ta slova rozlévají v hrudníku. V tom nejhlubším a nejtemnějším místě, kde naděje dětí a zármutek dospělých chřadne a uvadá a odlétá jako popel ve větru.

A otevřela oči.

V tu chvíli se podíval vzhůru. Její otec. Jen rychlý pohled skrz kapky deště. Často pak během nikdynocí přemýšlela, co se mu v tu chvíli honilo hlavou. Ale skrz ten syčící závoj se neprodrala žádná slova. Jen slzy. Jen plačící obloha. A kat zatáhl za páku a podlaha se propadla. A ke své hrůze to konečně pochopila. Konečně to uslyšela.

Hudba.

Žalozpěv davu posměváčků. Švihnutí napínaného lana. Gha-gha-gha dusících se mužů přerušované aplausem svatého zbojníka a pohledného konzula a prohnitého světa, který se vydal na špatnou cestu. A jak ta brozná písnička nabírala obrátky, viděla kopající noby a fialovějící obličej – její otec začal tancovat.

* Něco si všimlo. Něco to zajímalo.

Tatínku...

„Nikdy neustupuj.“ *Studený šepot v jejím uchu.* „Nikdy se neboj. A nikdy, nikdy nezapomeň.“

Holčička pomalu přikývla.

Vydechla naději dovnitř.

A sledovala svého otce, jak umírá.

Stála na palubě *Trelenina milence* a sledovala, jak se město Boží hrob zmenšuje a zmenšuje. Mosty a katedrály hlavního města bledly a nakonec zůstala jen Žebra: šestnáct kostěných oblouků vypínajících se stovky stop do vzduchu. Ale jak se dívala a minuty se rozplývaly v hodiny, tak dokonce i tyhle gigantické věže klesly za horizont a zmizely v mlžném oparu.*

Ruce tiskla k zasolenému zábradlí a za nehty měla zaschlou krev. U pasu stilet a ve váčku katovy zuby. Tmavé oči odrážely světlo rudého slunce nad hlavou, ozvěnu jeho mladšího modrého sourozence, který se stále ještě vrtěl někde na obloze na západě.

Stínový kocour tam byl s ní. Rozpuštěný v temnotě u jejích nohou, když zrovna nebyl potřeba. Bylo tam chladněji, víte? Někdo chytrý by si mohl všimnout, že dívčín stín je o chlup tmavší než stíny ostatních lidí. Někdo chytrý by si mohl všimnout, že je dost tmavý na dvě bytosti.

Naštěstí byla o chytré lidi na palubě *Trelenina milence* nouze.

Nebyla hezká. Ó, ty příběhy, které jste slyšeli o vražedkyni, která zničila Itreyskou republiku, ji bezpochyby popisovaly jako nadpozemsky krásnou: mléčně bílá pleť, štíhlá figura a hezky vykrojené rty. Tohle všechno ona měla, pravda, ale to všechno dohromady vypadalo

* Žebra byla pravděpodobně tím nejvelkolepějším rysem hlavního města Itreye: šestnáct velikých zkamenělých věží zářících v srdci Města mostů a kostí. Říká se, že Žebra patřila poslednímu titánovi, kterého svrhl bůh Světla Aa během války o moc nad itreyským nebem. Aa přikázal svým věrným, aby na místě, kde titán spadl na zemi, zbudovali chrám, který bude připomínat jeho vítězství. Tak byla zaseta semena velkého města přímo do hrobu posledního nepřítele Světla.

Podivná věc, přáteli, že v žádné svaté knize bys nenašel nic o tom, jak se ten titán jmenoval...

trochu divně. „Mléčně bílá“ je konec konců jen vzletné označení pro „nezdravě bledou“. A „štíhlá“ říkají básníci, aby nemuseli použít slovo „vyhublá“.

Pleť měla bledou a tváře propadlé, takže vypadala hladově a vyčerpaně. Vlasy černé jako křídla vrány jí sahaly po žebra, až na zubatou ofinu, kterou si stříhala sama. Její rty i kůže pod očima se neustále zdály být plné modřin a nos měla už aspoň jednou zlomený.

Kdyby byl její obličej skládačka, většina lidí by ji prostě vrátila do krabičky nedokončenou.

Kromě toho byla taky malá. Hubená jak tyčka. Neměla téměř žádný zadek, na kterém by jí mohly viset kalhoty. Žádnou krásu, pro niž by milenci hynuli, pro niž by pochodovaly mocné armády nebo pro niž by hrdinové sprovodili ze světa démona či boha. Je to úplně opačně, než jak vám to vykládali básníci, tím jsem si jistý. Ale měla své kouzlo, přátelé. A všichni vaši básníci stojí za hovno.

Trelenin milenec byla dvoustěžňová brigantina s posádkou složenou z námořníků z Dweymských ostrovů. Na krku se jim houpaly náhrdelníky z dračích zubů jako pocta jejich bohyni Treleně.* Jejich zemi si před stoletím podrobila Itreyská republika. Dweymerijci se vyznačovali tmavou pleť a vzrůstem zhruba o hlavu větším než průměrní Itreyané. Legendy pravily, že byli potomky dcer obrů, které lehávaly jen s chytrými a výjimečnými muži, ale když se se nad tím pořádně zamyslíte, tak to logisticky nedává smysl.** Jednoduše řečeno, Dweymerijci byli velcí jako býci a nezlomní jako hřebíky do rakve a díky tendencím vylepšovat své obličejové tetováním vyvedeným obřím inkoustem nebylo děláním dobrého prvního dojmu jejich nejsilnější stránkou.

Kromě toho, že působili děsivě, se o své pasažéry starali ani ne jako o hosty, ale spíš s posvátnou úctou. A tak i když byla na palubě přítomna šestnáctiletá dívka – cestující bez doprovodu a ozbrojená

* Vládkyně oceánů, Třetí dítě Světla a Tlamy, Ta která vypije svět.

** Jak opilý by muž musel být, aby mu romantický vztah s obryní připadal jako dobrý nápad, například? Jak bychom navíc mohli očekávat od někoho v tak podnapilém stavu, že bude schopný ovládat své vlastní nádobíčko, o žebříku ani nemluvě?

pouze kouskem naostřené hrobové kosti –, nestálo to většině námořníků ani za pomyslení. Bohužel se mezi nimi nacházeli i tací, kteří nebyli dweymerijského původu. A jednomu z nich se tato osamělá dívka zdála jako dobrá příležitost.

Je pravdou, že vždycky, kromě toho, kdy je člověk sám – a ve smutných případech dokonce i tehdy –, můžete počítat s tím, že se k vám přidají nějací hlupáci.

Byl to takový frajer. Itreyan s hladkými tvářemi a úsměvem, který by mu vysloužil hned několik zářezů na sloupku postele, a s čapkou ozdobenou pavím perem. *Trelenin milenec* měl k břehům Ashkahu doplout až za sedm týdnů a pro některé to byla doba příliš dlouhá, aby jim společnost dělala jen jejich ruka. Takže se opřel o zábradlí hned vedle ní a obdařil ji úsměvem.

„Jsi půvabná,“ prohlásil.*

Změřila si ho pohledem a pak své uhlově černé oči obrátila zpátky na moře.

„Nemám s vámi nic společného, pane.“

„Ale nebuď taková, krásko. Jen se chovám přátelsky.“

„Přátel mám dost, díky, pane. Prosím, nechte mě být.“

„Mně se zdá, že bys nějakého přítele uvítala, kotě.“

Natáhl k ní příliš jemnou ruku a odhrnul jí vlas z tváře. Otočila se a přistoupila k němu blíž s úsměvem na tváři, který na ní byl to nejhezčí. A jak mluvila, vytáhla svou dýku a zatlačila ji do místa, které mužům způsobuje nejvíc trápení, a její úsměv se rozšiřoval, stejně jako se rozevíraly jeho oči.

„Ještě jednou na mě sáhnete, pane, a vaši chloubu předhodím nějakým zasraným drakům.“

Páv vykvikl, jak přitlačila na srdce jeho problémů – které bylo na jednu méně problematické než před chvilkou. Zbledl a stáhl se, než si některý z jeho společníků stihl všimnout jeho nerozvážnosti. Předvedl svou nejlepší úklonu a odplížil se pryč přesvědčený, že jeho ruka mu koneckonců může poskytnout lepší společnost.

Dívka se otočila zpátky k moři. Zastrčila dýku zpátky do opasku. Měla své kouzlo, přesně jak jsem říkal.

* Tenhle byl určitě básník. Bezpochyby.

Další pozornost už nevyhledávala a většinu času trávila sama. Ven vycházela jen na jídlo nebo aby se nadýchala čerstvého vzduchu během poklidné nikdynoci. Lehávala v hamace ve své kajutě, studovala bichle, které jí dal starý Mercurio, a byla spokojená. Mhouřila oči na ashkahské spisy, ale stínový kocour jí pomáhal s nejtěžšími pasážemi – ležel jí ve vlasech stočený do klubíčka a koukal jí přes rameno, když studovala *Arkemické pravdy* a výtisk Plienových suchopárných *Teorií Tlamy*.*

Teď se hrbila nad *Teoriemi* a hladkou linii jejího obočí deformoval zakaboněný výraz.

„... *zkus to znovu...*“ zašeptal kocour.

Dívka si promnula spánky a zamrkala. „Bolí mě z toho hlava.“

„... *ó nebohá dívko, neměl bych ti raději políbit...*“

„Jsou to dětské povídky. Učí se to každý špunt, co je mi tak po kolena.“

„... *když to psali, tak nemysleli na itreyské čtenáře...*“

Dívka se znovu zahleděla na křivolaké písmo. Odkáslala si a četla nahlas:

„Obloha nad Ireyskou republikou je osvětlována třemi slunci – všeobecně považovanými za oči Aa, boha Světla. Není náhodou, že ho nemytí nazývají *Vševidoucím*.“

Zvedla obočí a pohlédla na stínového kocoura. „Já se myju dost.“

„... *plienes byl elitář...*“

„Chceš říct hajzl.“

„... *pokračuj...*“

Povzdech. „Největší ze tří sluncí je zuřivá rudá koule zvaná Saan. *Jasnovidec*. Křížuje oblohu jako brigantina, která nemá nic lepšího na

* Jeden z posledních šesti svazků. Plienes a všechny jeho známé práce vzplanuly na hranici v roce 27 PR během ohnivě seance známé krátce jako „Nejjasnější Světlo“.

Tato pohřební hranice zorganizovaná Velkým kardinálem Crassem Alvarem spolykala přes čtyři tisíce buřičských knih a itreyskými kněžími byla považovaná za významný úspěch – dokud Crassův syn, kardinál Leo Alvaro, nepodotkl, že nelze vytvořit jasnější světlo, než je to boha Světla samotného, a že pojmenovat tak táborák zapálený lidmi je vlastně kacírské.

Po ukřížování Velkého kardinála Velký kardinál Alvaro II. ustanovil, že tento oheň se má v dalších textech nazývat „Jasně Světlo“.

práci, a visí na ní vždy téměř sto týdnů v kuse. Druhé slunce se nazývá Saai. *Vědoucí*. Malý kumpán s modrou tváří, který po obloze stoupá a klesá rychleji než jeho bratr...“

„... *sourozenec*...“ opravil ji kocour. „... *stará ashkabština nerozlišuje přirozené rody podstatných jmen*...“

„... rychleji než jeho sourozenec, ukáže se vždy zhruba na čtrnáct týdnů v kuse a dvojnásobně dlouhou dobu bývá schovaný za horizontem. Třetí slunce je Shiih. *Pozorovatel*. Tlumeně zářícímu žlutému obrovovi trvá cesta přes oblohu skoro stejně dlouho jako prvnímu slunci.“

„... *velmi dobře*...“

„V přestávce mezi těžkopádnými cestami tří slunci zažívají občasné Itreye skutečnou noc – kterou nazývají *temnotma* –, jež nastává jen na chvílku každého dva a půl roku. Po všechny ostatní večery – večery, kdy Itreyané dychtí po tmě, v níž by mohli popíjet se svými přáteli nebo se milovat se svými láskami...“

Dívka se zarazila.

„Co znamená *oshk*? Mercurio mě tohle slovo nikdy neučil.“

„... *to mě nepřekvapuje*...“

„Takže to má něco společného se sexem.“

Kocour se přesunul k druhému rameni a nepohnul jí přitom jediným pramenem vlasů.

„... *znamená to ,milovat se bez lásky‘*...“

„Dobře.“ Dívka přikývla. „... milovat se se svými láskami, šukat své děvky nebo dělat jakoukoli kombinaci zmíněného – musí přitom vydržet nikdy nehasnoucí světlo takzvané nikdynoci, při níž na nebi žhne jedno nebo více Aaových očí.“

Někdy to trvá téměř tři roky v kuse a nezažijí ani kapku tmy.“

Dívka zabouchla knihu.

„... *výborně*...“

„Mám pocit, že se mi rozskočí hlava.“

„... *ashkabšské spisy nebyly napsány pro slabší povahy*...“

„Hm, mockrát ti děkuju.“

„... *tak jsem to nemyslel*...“

„Nepochybně.“ Vstala, protáhla se a protřela si oči. „Pojďme se nadýchat čerstvého vzduchu.“

„... *víš přece, že já nedýchám*...“

„Já budu dýchat. Ty se budeš koukat.“

„... *jak je líbo...*“

Oba se vydali na palubu. Její kroky nebyly hlasitější než šepot a kour nezpůsobil žádný zvuk. Běsnící víchry, které předznamenávaly nikdynoc, čekaly nahoře – na horizontu pomalu bledla modravá vzpomínka na Saai a oblohu zaplňovalo jen rudé světlo Saan.

Paluba *Milence* byla téměř pustá. Obrovský kormidelník s křiváčkou tváří stál u kormidla, v koších byli dva muži na hlídce a kluk, který tu byl plavčíkem (pořád skoro o stopu vyšší než ona), se opíral o násadu koštěte, dřímал u toho a snil o náruči své milé. Loď byla jen patnáct otáček od Moře mečů, křivolaké pobřeží Liisu na jihu. Dívka v dálce v neostrém světle Saan viděla loď. Těžká bitevní loď pod vlajkou itreyského námořnictva se třemi slunci rozrážela vlny jako stilet projíždějící hrdlem starého popravčího.

Krvavý konec, který katovi dopřála, jí tížil na hrudi. Mnohem víc než vzpomínka na karamelového kluka a jeho hladkou tvrdost a na jeho pot, který jí zaschl na těle. I když se jí pak obávali i ostatní vrahové, teď byla jen dívkou nedávno připravenou o panenství. A vzpomínka na katův výraz, když mu prořízla hrdlo, jí dělala v hlavě... zmatek. Je to velká věc sledovat člověka, jak sklouzne z nekonečného množství možností, které nabízí život, do konečnosti smrti. A je to úplně jiné, když toho člověka sama popostrčila. I když prošla Mercuriovým výcvikem, pořád to byla jen šestnáctiletá dívka, která právě poprvé někoho zavraždila.

Každopádně to byl její první promyšlený čin.

„Ahoj, krásko.“

Hlas ji vytrhl ze zamyšlení a vynadala si za takovou školáčkou chybu. Co jí Mercurio učil? *Nikdy nestůj zády do místnosti*. A i když by mohla protestovat, že nedávné krveprolití představuje významné odvedení pozornosti nebo že lodní paluba přece není *místnost*, skoro slyšela hvízdnutí rákosky, které by starý vrah použil místo odpovědi.

„*Dvakrát do schodů!*“ štěkl by. „*Tam a zase zpátky.*“

Otočila se a spatřila mladého námořníka v čapce s pavím perem a s obšournickým úsměvem na tváři. Vedle něj stál další muž, široký jako mosty, jehož svaly napínaly rukávy košile jako vlašské ořechy napané do příliš malého pytle. Od pohledu to byl také Itreyan, opálený a modrooký a ve tváři se mu zračil lesk ulic města Boží hrob.

„Doufal jsem, že tě znovu potkám,“ prohlásil Páv.

„Tahle loď není tak velká, abych mohla doufat v cokoli jiného, pane.“

„Tak ,pane‘? Když jsme spolu mluvili naposled, tak jsi mi vyhrožovala, že mě zbavíš toho, co mám nejcennější, a nakrmíš tím ryby.“

Dívala se na toho kluka. A sledovala pytel narvaný vlašskými ořechy zpod řas.

„To nebyla výhružka, pane.“

„Takže ses jen vytahovala? Vsadil bych se, že to byly jen plané řeči, za které mi přísluší omluva.“

„A vy byste přijal omluvu, pane?“

„V podpalubí nepochybně ano.“

Její stín se zachvěl jako vodní hladina, kterou políbila první kapky deště. Jenže Páv se moc soustředil na to, že se mu dostalo potupy, a grázl Ořecháč zas, že kdyby s ní mohl strávit pár minut v její kajutě bez oken, stálo by to za to.

„Uvědomujete si, že stačí, abych zakřičela?“ zeptala se.

„A kolik bys toho stihla zakřičet,“ usmál se Páv, „než bychom tu tvou vychrtlou prdel hodili přes palubu?“

Podívala se směrem ke kormidlu. Pak na hlídkové koše. Pád do oceánu by znamenal jistou smrt – i kdyby *Milenec* změnil směr, dokázala by plavat jen kapánek lépe než jeho kotva, a Moře mečů se hemžilo draky stejně, jako se pubické ochlupení přístavního prostituta hemží muškami.

„Nic moc,“ souhlasila s ním.

„... *promiňte, přítelě...*“

Týpci sebou trhli, když ten hlas uslyšeli – a neviděli předtím nikoho přijít. Oba se otočili, Páv se nafoukl a zamračil se, aby skryl náhlý záchvěv strachu. A pak na palubě za sebou spatřili stínového kocoura, jak si líže tlapku.

Byl tenoučký jako starý pergamen. Tvar vykrojený z proužku temnoty, ne dost hutný, aby skrz něj nebyla vidět paluba. Jeho hlas zněl jako saténové povlečení šustící o chladnou pokožku.

„... *obávám se, že jste si na tanec vybrali nesprávnou dívku...*“ prohlásil.

Zachvěli se v chladivém závanu lehkém jako šepot. Náhlý pohyb přitáhl Pávovy oči k palubě a on si s narůstajícím zděšením uvědomil,

že dívčín stín je větší, než by měl být, nebo než ve skutečnosti *mohl* být. A co hůř, ještě se hýbal.

Pávova ústa se otevřela, když dívka blíže seznámila svou vysokou botu s rozkrokem jeho kumpána a kopl ho tak silně, že rovnou znetvořila všechny jeho děti, které se ještě ani nenarodily. Popadla Ořecháče za ruku, když se začal svíjet bolestí, a přehodila ho přes zábradlí přímo do moře. Páv zaklel, když se přesunula za něj, ale zjistil, že nemůže přenést váhu z jedné nohy na druhou, aby jí mohl čelit – jako by měl boty přilepené ve stínu, který dívka vrhala na palubu. Nakopla ho do zadnice a on narazil obličejem do zábradlí a nos se mu rozprskl po tvářích jako krvavý džem. Dívka ho otočila, dala mu nůž na krk a krutě zkroucenými zády ho natlačila na zábradlí.

„Prosím za prominutí, slečno,“ vydechl. „Přisahám na Aa, neměl jsem v úmyslu nic zlého.“

„Jak se jmenujete, pane?“

„Maxinius,“ zašeptal. „Maxinius, služebníček, slečno.“

„Víte, co jsem zač, Maxinie služebníčku?“

„... T-te...“

Třásl se mu hlas. Očima těkal ke stínům, které se jí svíjely pod nohama.

„Temná.“

S dalším nádechem proběhl Pávovi před očima celý život. Všechno špatné i dobré. Všechny nezdary, všechny triumfy i všechno mezi tím. Dívka ucítila na rameni známý tvar – záchvěv smutku. Kocour, který nebyl kocourem, se jí usadil na klíční kosti, stejně jako předtím na hlavě katovi, když ho dívka předala Tlamě. A i když kocour neměl oči, viděla, jak sleduje Pávovy panenky, v nichž se zračil celý život, uchvácený jako dítě před začátkem maňáskového divadla.

Pochopte mě, ona toho kluka mohla ušetřit. A váš vypravěč vám v tomhle bodu mohl zalhat, použít nějakou šarlatánskou lest, aby na hrdinku vrhal lepší světlo.* Ale pravdou je, přátelé, že ho neušetřila.

* „Možná, že byla nejobávanější zabiják v Itreye, vražedkyně legií, Paní Čepelí, ničitelka Republiky, ale *podívejte se*, měla v sobě i něco *dobrého*. Slitování, dokonce i s przniteli bezbranných žen a dalšími surovci. Ach, jak dojemnééééé.“

Možná naleznete útěchu v tom, že se na chvílku zarazila. Ne aby si to škodolibě vychutnala.

Ale aby se modlila.

„*Vyslyš mě, Niah,*“ zašeptal. „*Vyslyš mě, Matko. Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.*“

Jemným štouchancem ho poslala vstříc vzdouvajícím se vlnám. Když Pávovo peří zmizelo pod hladinou, začala křičet do burácející větru hlasitě jako ďáblové v Tlamě. *Muž přes palubu!* volala, *muž přes palubu!* a brzy se rozezněly všechny zvony. Ale když *Milenec* změnil směr, po Pávovi ani Ořecháčovi nebylo ve vodě ani památky.

A tak se dívčino vražedné skóre jednoduše ztrojnásobilo.

Několik kamínek spustilo lavinu.

Kapitán *Trelenina milence* byl Dweymerijec zvaný Vlkožrout, vysoký přes dva metry a s tmavými vlasy splenými mořskou solí. Tohoto dobrého muže samozřejmě rozladilo, jak brzy a náhle dva členové jeho posádky opustili loď, a byl celý žhavý dozvědět se o tom víc. Ale když si tu drobnou bledou dívku, která volala na poplach, pozval k sobě do kabiny a vyptával se jí, zamumlala jen něco o tom, že Itreyané mezi sebou měli nějaké neshody, které skončily křupáním kloubů a kletbami a nakonec je oba zavedly na věčnost. Pravděpodobnost, že se ti dva mořští vlci – dokonce i itreyští blázni – servali tak, že by oba zahučeli do moře, byla mizivá. Ale ještě mizivější byla šance, že je Treleně poslala sama ta drobná dívka.

Kapitán se nad ní tyčil, nad tou chuděrkou oděnou v bílé a šedé, ověšenou vůní spáleného hřebíčku. Netušil, co je zač ani proč cestuje do Ashkahu. Vložil do úst dýmku a vykřesal plamínek, aby si zapálil, a zíral na palubu. Na stín omotaný kolem nohou té podivné dívky.

„Nejlepší bude, když si budeš až do konce hledět svého, krásko.“ Vydechl kouř do přítmí mezi nimi. „Nechám ti posílat jídlo do kajuty.“

Dívka si ho prohlédla očima černýma jako Tlama. Pak sklopila zrak ke stínu u svých nohou, který byl dost tmavý na dvě bytosti. A souhlasila s tím, co řekl Vlkožrout, věnovala mu úsměv sladký jako med.

Kolem a kolem bývají kapitáni chytrí chlapíci.

KAPITOLA 3

BEZNADĚJ

Z toho místa ji něco sledovalo. Z toho místa, odkud hrála hudba, když její otec umíral. Něco hladového. Slepé, hmyzí vědomí, snící o ramenou orámovaných průsvitnými křídly. A ona, která by je měla poskytnout.

Holčička žuchla do honosné postele v matčině komnatě s usazenými tvářemi. Její bratr ležel vedle ní v zavínovačce a mrkal černýma očima. Drobeček nerozuměl tomu, co se kolem něj dělo. Moc malý, aby věděl, že jeho otec zemřel – a s ním i jejich svět.

Holčička mu záviděla.

Jejich obydlí se nacházelo vysoko v dutině druhého Žebra. Do starobylé hobbové kosti byly vyřezané ozdobné vlysy. Za oknem vyplněným vitráží viděla na protější straně třetí a páté Žebro, tyčící se nad Páterí ležící hluboko pod nimi. Nikdy noční víchry hvízdaly kolem zkamenělých věží a od vody v zálivu s sebou přinášely chladný vzduch.

Opulentnost tu kapala na podlahu, všechen ten rudý samet a umění ze čtyř koutů Itreyské republiky. Pohyblivá mekwerková socha ze Železného kolegia. Neuvěřitelně propracované tapiserie utkané slepými pseudověštky z Vaanu. Lustr z čirého dweymerijského křišťálu. Služebníci se míhali v bouři měkkých šatů a zasychajících slz a všechno to sledovala dona Corverová a pobízela je, hněte sebou, hněte sebou, pro lásku Aa, hněte sebou.

Holčička seděla na posteli vedle svého bratříčka. K hrudi se jí tiskl černý kocour a tiše předl. Ale naježil se a prskal, když zahlédl tmašší stín u lemu záclony. Zabořil drápy do dřeviny ruky a ona ho shodila do cesty přicházející služce, která s křikem upadla. Dona Corverová se majestátně a rozlíceně obořila na svou dceru.

„Mio Corverová, drž to zatracené zvíře, aby se nám nemotalo pod nohama, nebo ho tu necháme.“

A takhle jednoduše víme, jak se jmenovala.

Mia.

*„Kapitán Loužička není žádnéj špindíra,“ řekla Mia skoro jenom sama pro sebe.**

Do místnosti vešel zhruba patnáctiletý chlapec s obličejem zrudlým, jak se hnal do schodů. Na dubletu měl vyšité rodinné znaky Familie Corverre: černou vránu v letu na rudém nebi a pod ní zkřížené meče.

„Mi dona, odpustte, konzul Scaeva žádal...“

Jeho slova přerušil zvuk těžkých kroků. Dveře se rozlétly a místnost se zaplnila muži ve sněhobílých brněních a s karmínovými chocholkami na přilbách. Možná si vzpomínáte, že se jim říkalo Luminatii. Malé Mie připomněli jejího otce. Vedl je největší muž, jakého kdy viděla. Udržovaný plnovous mu rámoval vlčí obličej s očima, v nichž se mihotala zvěřec-ká mazanost.

Mezi Luminatii stál pohledný konzul s černýma očima a v purpurovém oděvu – ten, který řekl „Smrt“ a usmál se, když se podlaha pod nohama jejího otce propadla. Služebníci se vytratili do pozadí a nechali Miinu matku stát jako osamocenou figurku v moři sněhu a krve. Vysokou, krásnou a naprosto osamělou.

Mia slezla z postele, proklouzla k matce, postavila se vedle ní a chytila ji za ruku.

„Dono Corverrová.“ Konzul si zakryl srdce prsty obtíženými prsteny. „Dovolte mi vyjádřit vám soustrast v těchto těžkých časech. Ať vás Vševidoucí vždy drží ve Světle.“

„Jste příliš velkorysý, konzule Scaevo. Ať vám Aa požehná za vaši laskavost.“

„Jsem opravdu zarmoucen, mi dona. Váš Darius sloužil Republice zcela mimořádně, než sešel na scesti. Veřejná poprava je vždycky laciné divadýlko. Ale co jiného udělat s generálem, který vytáhne proti svému vlastnímu hlavnímu městu? Nebo s justikusem, který na hlavu takového generála posadí korunu?“

Konzul se rozhlédl po pokoji, po sloužících, zavazadlech a zmatku.

* Jak nejspíš tušíte, tenhle kocour byl známý tím, že čural mimo určená místa – její matka to jméno tolerovala a její již zesnulý drahý otec ho schvaloval všemi deseti, neboť mu přišlo k popukání.

„Vy nás opouštíte?“

„Pohřbím tělo svého manžela v rodinné kryptě ve Vraním hnízdě.“

„Požádala jste justikuse Remuse o povolení?“

„Gratuluji novému justikusovi ke kariéernímu postupu.“ Pohléd na muže s vlčí tváří. „Plášť mého muže mu dobře padne. Ale proč bych od něj měla potřebovat povolení k cestě?“

„Ne povolení, abyste opustila město, mi dona. Povolení pohřbít Daria. Nejsem si jistý, jestli si justikus Remus přeje, aby mu zrádcovo tělo hnilo ve sklepe.“

V donině obličej zasvítilo pochopení. „Přece byste si nedovolil...“

„Já?“ Konzul pozvedl jedno výrazné obočí. „Toble je rozhodnutí senátu, dono Corverová. Justikus Remus dostal majetek vašeho muže jako odměnu za to, že odhalil ohavné spiknutí proti Republice. Každý loajální občan by to považoval za vhodnou odměnu.“

V očích dony Corverové se zaleskla myšlenka na vraždu. Rozhlédla se po lelkujícím služebnictvu.

„Běžte pryč.“

Dívky vycupitaly z pokoje. Nejprve pohlédla na Luminatii a pak zapíchla pohled do konzula. Mě se zdálo, že jeho sebejistota zakolísala. Konečně. Pak kývl na vlčí obličej.

„Počkejte na mě venku, justikusi.“

Obr pohlédl na matku. Pak dolů na holčičku. Ruce měl dost velké, aby do nich uchopil celou její hlavu. Holčička mu odpověděla upřeným pohledem.

Nikdy neustupuj. Nikdy se neboj.

„Luminus Invicta, konzule.“ Remus kývl na své muže, chvílku se ozývalo synchronizované dus dus těžkých bot a pak místnost – až na tři lidi – zůstala prázdná.*

Hlas dony Corverové prořízl vzduch jako nůž, který zajel do přežrálého ovoce.

„Co chcete, Juliusi?“

„Víte to moc dobře, Alinne. Chci to, co mi náleží.“

„Máte, co vám náleží. Své bezvýznamné vítězství. Svou milovanou Republiku. Věřím, že vás v noci pěkně hřeje.“

* Kapitán Loužička se schovával pod postelí a olizoval si zaprášené tlapky. Výše zmíněné něco se zdržovalo za záclonou.

Konzul Julius se podíval dolů na Miu s úsměvem tmavým jako modřiny. „Chtěla bys vědět, co mě v noci hřeje, malická?“

„Nedřvejte se na ni. Nemluvejte na...“

Facka jí otočila hlavu do strany, až tmavé vlasy zavlály jako potrhane pentle. A než Mia stihla mrknout, její matka vytáhla z rukávu dlouhou čepel z hrobové kosti s jílcem ve tvaru vrány s rudýma očima. Bleskově ji přitiskla konzulovi na hrdlo. Otisk jeho ruky na její tváři se zkroutil, když zavřela.

„Dotkni se mě ještě jednou a podříznu ti ten tvůj zsranej krk, zkurvy syne.“

Scaeva se ani nezachvěl.

„Můžete vytáhnout holku ze stoky, ale stoku z holky nikdy.“ Předvedl bezchybné zuby v úsměvu a pohlédl na Miu. „Ale znáte cenu, kterou by vaši blízcí zaplatili, kdybyste ještě trochu přitlačila. Vaši političtí spojenci vás opustili. Romero. Juliannus. Gracius. Dokonce sám Florenti upláchl z Božího hrobu. Jste sama, moje milá.“

„Nejsem vaše...“

Scaeva rychlým pohybem odhodil dyku, až zařinčela po podlaze a zahučela do stínu pod záclonou. Přikročil blíž k ní a přimhouřil oči.

„Měla byste závidět svému drahému Dariusovi, Alinne. Měl jsem s ním soucit. Pro vás nebude mít kat žádný dárek. Na doživotí jen tmavá hladomorna v Kameni mudrců. A až v té černotě oslepnete, náš Otec čas vás připraví o krásnou tvář, o svobodnou vůli i o vaše přesvědčení, že jste někdy byla něco víc než jen liisijské hovno zabalené do itreyského hedvábí.“

Její rty byly tak blízko, že se téměř dotýkaly. Jeho oči hledaly její.

„Ale ušetřím vaši rodinu, Alinne. Ušetřím ji, když mě o to budete hodně prosit.“

„Je jí jen deset, Juliusi. Přece byste...“

„Že ne? Znáte mě přece dost dobře, ne?“

Mia se podívala na matku. V očích měla slzy.

„Co že jste mi to říkala, Alinne? ‚Neb diis lus’a, lus diis’a‘?“

„Matko...?“ špitla Mia.

„Jediné slovo a vaše dcera bude v bezpečí. Přísahám.“

„Matko?“

„Juliusi...“

„Ano?“

„Já...“

Vě Vaanu existuje druh pavoukovce, kterému se říká studniční pavouk. Samičky jsou černé jako temnota a mají ten nejobdivuhodnější mateřský instinkt v celé živočišné republice. Když jsou oplodněné, postaví si něco jako spíž, nacpou ji mrtvolkami a pak se samy zavřou uvnitř. Když hnízdo zachvátí oheň, radši uhoří, než aby ho opustily. Pokud zaútočí predátor, zemřou při obraně své snůšky. Ale jejich vůle neopustit své potomky je tak veliká, že když nakladou vajíčka, už se od nich nehnou, ani nejdou lovit. Samička studničního pavouka má nárok na titul nejúpornější matky v Republice. Když dojdou všechny zásoby ve spížce, které udělala, přijde řada na ni, aby obětovala své tělo.

Jednu nohu po druhé.

Vytrhává si je z hrudi. Žere jen tolik, aby vydržela dost dlouho. Trhá a žvýká své končetiny, dokud nezůstane jen jediná noha, zachycená v bobtnajícím hedvábném zámotku pod jejím tělem. A když se mládátka vylíhnou, vysypou se ze změti vláken, do nichž je s takovou láskou zabalila, zakousnou se do svého prvního jídla.

Do matky, která je přivedla na svět.

Teď vám řeknu, přátelé, a přísahám, že je to pravda, že ani ta nejodanější samička studničního pavouka v celé Republice nesahala ani po kotníky – povídám ani po kotníky – Alinně Corverové.

Tam v té ó tak malé místnosti Mia cítila, jak její matka zatíná pěsti.

Jak hrdostí tiskne zuby k sobě.

Jak jí z očí svítí agonie.

„Prosím,“ sykla nakonec dona Corverová, jako by ji to samotné slovo páliło. „Ušetřete ji, Juliusi.“

Vítězoslavný úsměv zářivý jako všechna tři slunce dobromady. Krásný konzul vycouval s černýma očima přišpendlenýma k očím její matky. Zavolal, když byl u dveří, a oblečení kolem něj vlálo jako kouř. A bez dalšího slova napochodovali Luminatii zpátky do místnosti. Vlčí muž odtrhl Miu od matčinych sukní. Kapitán Loužička zamňoukal na protest. Mia kocoura pevně objala, v očích jí pálily slzy.

„Nechte toho! Nesabejte na mou matku!“

„Dono Corverová, zatýkám vás z důvodu zločinů spiknutí a vlezrady proti Itreyské republice. Půjdete s námi do Kamene mudrců.“

Kolem doniných zápěstí zaklaply okovy tak těsně, že zamrkala. Vlčí muž se otočil na konzula a pohlédl na Miu s otazníkem v očích.

„A děti?“

Konzul se podíval na malého Jonnena v posteli, stále zabaleného v zavinovače.

„Je to ještě kojeneček. Může být s matkou v Kameni.“

„A ta holka?“

„Slíbils mi to, Juliusi!“ Dona Corverová se kroutila v sevření Luminatii. „Přísabals!“

Scaeva se tvářil, jako by nikdy nepromluvila. Podíval se na Miu, která vzlykala v nohách postele s Kapitánem Loužičkou schouleným na jejím útlém hrudníčku.

„Naučila tě tvoje matka někdy plavat, maličká?“

Trelenin milenec vyplivl Miu na ubohé molo vystupující z poničeného přístavního města známého jako Poslední naděje. Ošklivé budovy na pobřeží připomínaly zuby hospodského rváče a malebnou krajinku doplňovala strážní věž a okolní zemědělské usedlosti. Obyvatelstvo sestávalo z rybářů, farmářů, zvláště hloupých hledačů pokladů, kteří si na živobytí vydělávali rabováním starých ashkahských ruin, a jejich o trochu chytrějších kolegů, kteří olupovali mrtvolý svých kumpánů.

Když Mia došla na přístavní hráz, spatřila tři rybáře nahnuté kolem prutu a lahve se zeleným zázvorovým vínem. Dívali se na ni stejně, jako se larvy dívají na kus shnilého masa. Zírala na jednoho po druhém a čekala, jestli ji některý nevyzve k tanci.*

Kapitán Vlkožrout sešel po prkně na molo s několika členy posádky v závěsu. Povšiml si hladových pohledů upřených na dívku – šestnáctiletou, osamocenou, ozbrojenou pouze malým žabikuchem. Jednou nohou ve vysoké botě vyzkoušel, jestli ho zbytky mola udrží, zapálil si dýmku a otřel si pot z potetovaných tváří.

„Ti nejmenší pavouci mívají ten nejprudší jed,“ varoval rybáře.

Zdálo se, že mezi těmi pobudy mají Vlkožroutova slova nějakou

* Už se naučila slyšet hudbu.

váhu, protože se otočili zpátky k vodě, která proudila a bublala mezi dřevěnými podporami mola.

Mírně zklamaná dívka podala kapitánovi ruku.

„Děkuju za vaši pohostinnost, pane.“

Vlkožrout pozoroval natažené prsty a vyfoukl obrovský chuchvalec světle šedého dýmu.

„Je dost málo důvodů, aby kdokoli cestoval sem do Ashkahu, krásko. A ještě míň důvodů, aby sem do téhle díry jela holka jako ty. Nerad bych tě urazil, ale tvojí ruky se dotýkat nebudu.“

„A pročpak, pane?“

„Protože znám jméno těch, kteří se jí dotkli přede mnou.“ Zadíval se na její stín a prsty přešel po svém náhrdelníku z dračích zubů. „Jestli takové věci vůbec mají jméno. Ale sakramentsky jistě vím, že mají dobrou paměť. A moje jméno si pamatovat nebudou.“

Pousmála se a strčila si ruku zpátky za opasek.

„Tak tedy ať vás Trelena provází, kapitáne.“

„Modro pod tebou i modro nad tebou, děvče.“

Otočila se a vydala se pryč po molu a v očích se jí odrážela zář jediného slunce, zatímco pátrala po budově, o níž jí pověděl Mercurio. Se srdcem až v krku to malé neupravené stavení našla dost rychle. Nade dveřmi se skvěl oprýskaný vývěsní štít: Stará císařská krčma. Nápis za jedním upatlaným oknem hlásal: „Hledá se vípomoc.“

Byl to bezesporu příšerný pajzl. Sice to nebyla nejubožejší budova vůbec.* Kdyby však ten podnik byl muž, na kterého byste natrefili v baru, bylo by vám odpuštěno, kdybyste předpokládali, že – poté co nadšeně souhlasil s návrhem své manželky přivést si do společného lože další ženu – našel svou nevěstu, jak mu stele postel v pokoji pro hosty.

Dívka cupitala k baru se zády tak blízko ke zdi, jak jen to bylo možné. Uvnitř se před vedrem schovával asi tucet lidí – několik místních a pár dobře ozbrojených vykradačů hrobů. Když vstoupila, všichni v místnosti se zarazili. Kdyby někdo seděl u starého cembala v rohu,

* Tohle pochybné prvenství náleželo Osamělé růži, domu rozkoše v přístavu Božího hrobu, kam chodili blázni nemocní kapavkou a čerstvě propuštění vězni, který vedla vaanianská bordelmaman tak prolezlá všemi možnými chorobami, že svým intimním partiím důvěrně říkala „dílna na sirotky“.

určitě by se v tu chvíli strefil do špatné klávesy pro dramatický efekt, ale ta potvora nevydala zvuk už celé roky.*

Majitel krčmy působil jako neškodný chlapík – v tomhle městě na pokraji katastrofy vypadal skoro jako z jiného světa. Měl oči trochu moc blízko u sebe a čpěl jako shnilá ryba, ale vzhledem k tomu, co Mia slyšela o ashkahských Šepotajících pustinách, byla ráda, že nemá chapadla. Ve špinavé zástěře (se skvrnami od krve?) se opíral o bar a otíral špinavý hrnek ještě špinavějším kusem hadru. Mia postřehla, že jedno jeho oko se vždycky pohne o trošku dřív než to druhé, jako když dítě vede svého zaostalejšího bratrance za ruku.

„Dobrý obrat, pane,“ řekla, aniž by se jí zachvěl hlas. „Ať vám Aa požeňná a stojí při vás.“

„Přijelas s Vlkožroutovejma kumpánama, žejo?“

„Dobrý postřeh, pane.“

„Plat je čtyry žebráky za tejden, ale navíc dostaneš eště najíst.** Dvacet procent z toho, co si vyděláš bokem, jde přímo do mé kapsy. A než tě zaměstnám, musím si tě vyzkoušet. Platí?“

Miin úsměv popadl ten majitelův a pomalu ho zadusil.

Když umíral, nevydal pomalu ani hlásku.

„Obávám se, pane, že jste mi nerozuměl,“ řekla. „Nejsem tu, abych se ucházela o práci ve vašem,“ rychle se podívala za sebe, „bezpochyby skvělém podniku.“

Odfrknutí. „Proč tady teda seš?“

* Jediného muže v Poslední naději, který na to cembalo uměl hrát – místního vykradače hrobů zvaného Modrý Paulo – našli předminulé léto oběšeného na trámu v jeho podkrovním pokoji. Jestli si vzal život sám, nebo o něj přišel rukou souseda, kterému až příliš vadilo jeho preludování na cembalo, bylo v několika týdnech po jeho smrti předmětem mnoha spekulací a pramála vyšetřování.

** Mince v Republice byly troje – nejmenší hodnotu měly měďáky, prostřední byly železnáky a ty nejvíc nóbli zlatáky. Zlaté mince byly k vidění stejně často jako sympatičtí výběrci daní – většina lidí ani na jednu z nich v životě nenarazila. Itreyským mincím se původně říkalo „suverény“, ale vzhledem k itreyské zálibě v brutálním vraždění panovníků vyšel tento pojem z módy už dávno. Měďákům se nyní někdy říkalo „žebráky“ a železnákům „kněžáky“, protože právě ti lidé s nimi nejčastěji nakládali. Pro zlaté mince slang neexistoval – lidé dost bohatí na to, aby je měli, si na přezdívký nepotrpí. Pojďme jim tedy říkat zlaté hajzláky.

Položila na barový pult svůj váček z ovčí kůže. Cinkot pokladů uvnitř nijak nepřipomínal zlato. Kdybyste podnikali v oblasti dentistiky, asi byste dokázali rozpoznat, že ten miniaturní orchestr ukrytý uvnitř měšce se skládá pouze z lidských zubů.

Chvilku trvalo, než se ozvala. Než našla slova, která si nacvičovala tak dlouho, až se z nich stal sen.

„Můj desátek pro Tlamu.“

Muž se na ni podíval s neproniknutelným výrazem. Mia se snažila, aby dýchala pravidelně a netrásly se jí ruce. Šest let jí trvalo, než se dostala takhle daleko. Šest let na střeších a v ulicích a bezesných nikdynocí. Zaprášené bichle a krvácející prsty a hnusné šero. Ale konečně stála na prahu, jen kousilínek od opěvovaných síní Rudé...

„Co s tím má co dělat náká tlama?“ zamrkal majitel.

Mia udržela kamennou tvář, i když se její vnitřnosti příšerně kroutily. Rychle se rozhlédla po místnosti. Vykradači hrobů byli sklonění nad mapou. Několik místních týpků mastilo karty. Žena v šatech barvy pouštní bouře se závojem kreslila na stůl spirály něčím, co vypadalo jako krev.

„Pro Tlamu,“ zopakovala Mia. „Tohle je můj desátek.“

„Tlama je mrtvá,“ zamračil se barman.

„Cože?“

„Už je mrtvá skoro čtyři temnotmy.“

„Tlama,“ zakabonila se. „Mrtvá. Zbláznil jste se?“

„Ty tady mluvíš o mojí starý fence Tlamě, jako by žila, krásko.“

Uvědomění jí zaklepalo na rameno a vystříhlo rozverný taneček.

Tadá.

„Nemluvim o vašem posraným čok...“

Mia popadla svůj temperament za límec a pořádně s ním zatřásla. Odkášlala si a odhrnula zubatou ofinu z očí.

„Nehovořím o vaší fence, pane. Mám na mysli bohyni Tlamu. Niah. Bohyni noci. Naši Paní požehnané vraždy. Sestru a manželku Aa a matku hladové Temnoty, která je v nás všech.“

„Jo ták, ty myslíš tuhle Tlamu.“

„Ano.“ Slovo jako kámen mezi jeho oči. „Tuhle Tlamu.“

„Pardon,“ řekl muž zaraženě. „To ten tvůj přízvuk, víš.“

Mia ho probodla pohledem.

Barman si odkašlal. „Žádné její svatostánek tu u nás nejní, krásko. Uctívat Tlamu je tak nák protizákonný, dokonce i tady na konci světa. Tady v krčmě nemám nic společnýho s Matkama noci a jim podobnejma. K jídlu se to nehodí.“

„Jste Tlustý Daniio, majitel Staré císařské krčmy?“

„Nejsem tlustej...“

Mia uhodila dlaní do pultu. Několik karbaníků se na ni otočilo a zůstalo koukat.

„Ale jmenujete se Daniio?“ zasyčela.

Odmilka. Nakrčené obočí a zamyšlený výraz. Zdálo se, že Daniiovo pomalejší oko se stáčí jinam, jako by ho zaujaly nějaké hezké květiny nebo možná duha.*

„Jo,“ řekl Daniio nakonec.

„Bylo mi řečeno – konkrétně řečeno, abyste věděl –, abych přišla do Staré císařské krčmy na pobřeží Ashkahu a předala Tlustému Daniiovi svůj desátek.“ Mia posunula měšec přes pult. „Tak si ho vezměte.“

„Co v tom je?“

„Trofej vraha zabitého na oplátku.“

„He?“

„Jsou tam zuby Augusta Scipia, vysokého popravčího itreyského senátu.“

„Přijde si je sem vyzvednout?“

Mia se kousla do rtu. Zavřela oči.

„Ne.“

„Jak moh ztratit své zu...“

„Neztratil je.“ Mia se naklonila dopředu, k čertu se smradem. „Vytrhala jsem mu je z lebky, když jsem mu podržila ten jeho mizerný krk.“

Tlustý Daniio zmlknul. V obličejí se mu rozlil téměř chápatý výraz. Naklonil se směrem k Mie a zápach shnilé ryby, který ho obestíral, jí vehnal slzy do očí.

„Tak to pardon, krásko. A co mám jako dělat se zubama nějakýho mrtvýho křupana?“

* V tuhle chvíli nebyly v místnost žádné duhy.

Dveře se rozletěly a Vlkožrout se sehnul, aby prošel dovnitř. Vstoupil do Staré císařské krčmy, jako by ji částečně vlastnil.* Následovalo dvánáct členů jeho posádky, kteří se namačkali do ošuntělých boxů anebo se opřeli o rozpadající se barový pult. Daniio omluvně pokrčil rameny a jal se obsluhovat dweymerijské námořníky. Když vyrazil směrem k boxům, chytila ho Mia za rukáv.

„Máte tu volné pokoje, pane?“

„Jojo, máme. Jeden žebrák za tejdén, snídaně se platí zvlášť.“

Vtiskla mu do dlaně železnou minci.

„Řekněte mi prosím, až bude třeba zaplatit znovu.“

Uplynul týden, který nepřinesl žádné zprávy, jediné slovo, jen šepot větrů z pustiny. Posádka *Trelenina milence* bydlela na lodi. Námořníci doplňovali zásoby a často se vydávali do města. Typická nikdynoc pro ně začínala dlabancem ve Staré císařské krčmě, pak následovala výprava do náruče dony Amile a jejich „taneční skupiny“ v podniku přílehavě nazvaném Sedm chutí** a návrat do Staré císařské krčmy, kde se věnovali pálení, zpěvu a příležitostným přátelským soubojům s noži. Za celý jejich pobyt to odnesl pouze jediný prst. Jeho majitel nesl svou ztrátu dobře.

Mia seděla v tmavém koutku s katovými zuby ve váčku na stole před sebou. Oči přišpendlené na dveře pokaždé, když zavržaly. Sem tam snědla miskou neuvěřitelně pálivé (a musela uznat, že chutné) masové směsi nazývané podle množství chilli „zabiják“ a uvařené podle receptu Tlustého Daniia, a mračila se čím dál víc, jak se přibližoval den odplutí *Trelenina milence*.

* To nebyla pravda, ačkoli Tlustý Daniio měl vůči kapitánovi slušný dluh. Ten vznikl během opilecké hádky ohledně aerodynamiky prasat a vzdálenosti mezi Starou císařskou krčmou a stájím za cestou. Dluh, který spočíval v delší seanci... orálního potěšení pro posádku *Trelenina milence* (které měl Daniio evidentně zajistit ve stoje na rukou se zadkem natřeným namodro), měl teprve být splacen, ale tato hrozba visela ve vzduchu pokaždé, když *Milenc* a jeho posádka byli v přístavu.

** Chlapec, dívka, muž, žena, prase, kůň, a pokud se dostatečně předem požádalo a zaplatilo, tak mrtvola.

Mohl se Mercurio splést? Od té doby, co naposledy poslal nějakého učně do Rudé církve, uplynulo už mnoho let. Možná už to místo pohltila pustina? Možná už je Luminatii konečně přemohli, jak se zapřisáhl Justikus Remus po Masakru v temnotmě?

A možná je tohle celé zkouška. Jestli upláchněš jako vyžděšené děcko...

Na sklonku nikdynoci se pokaždé potloukala městem, poslouchala u dveří, téměř neviditelná ve svém stínovém plášti. Nakonec znala obyvatele Poslední naděje až příliš dobře. Věšce, který předpovídal budoucnost ženám z města tak, že interpretoval znaky z otřepaného svazku ashkahských textů, které nedovedly přečíst. Otroka od Sedmi chutí, který plánoval zavraždit svou paní a prchnout do pustiny.

Luminatii ubytovaní v hlídkové věži byli ti nejmizernější vojáci, s jakými se kdy Mia setkala. Dva tucty mužů na konci civilizace a mezi nimi a hrůzami ashkahských Šepotajících pustin několik čepeří ze sluneční oceli. Říkalo se, že větry vanoucí mezi ruinami starého císařství přivádějí muže k šílenství, ale Mia si byla jistá, že mnohem dřív, než by je mohl nějak ovlivnit šepotající vítr, to stihne nuda. Neustále mluvili o domově, o ženách, o všech možných prohřešcích, které kdy spáchali a za něž je odveleli do téhle prdele.* Po týdnu se z nich Mie dělalo nanic. A nikdo z nich neutrousil ani slovo o Rudé církvi.

Od chvíle, kdy přijela do Poslední naděje, se slunce sedmkrát vystřídala a Mia seděla a sledovala muže z *Trelenina milence*, jak se naložují a jak přitom vyřvávají opileckými hlasy. Když vyplouvali, část jí nechtěla nic jiného než se ukrýt na palubě. Vydát se zpátky domů k Mercuriovi. Ale pravdou bylo, že už došla moc daleko na to, aby to vzdala. Jestli církev čekala, že stáhne ocas před první překážkou, neznali ji moc dobře.

Seděla na střeše Staré císařské krčmy s hřebíčkovým doutníkem v puse a sledovala, jak *Trelenin milenec* odplouvá ze zálivu. Šepotající větry se valily z pustiny za jejími zády, beztvaré jako sny. Pohlédla na

* Neuposlechnutí rozkazu, opilství a výtržnictví byly nejčastějšími prohřešky, ale našel se i jeden voják, kterého odveleli do Ashkahu za to, že zavraždil kuchaře své kohorty, protože na večeri servíroval minimálně 342 po sobě jdoucích nikdynocí jen solené hovězí. „Copak by tě kurva zabilo,“ řval, „kdybys nám taky jednou dal [kuch] nějakéj zasařej [kuch] salát?“

kocoura, který nebyl kocourem a který seděl v dlouhých stínech vrhání sluncem. Jeho hlas zněl jako sametový polibek na dětské pokožce.

„... *bojíš se...*“

„Z toho bys měl mít radost.“

„... *mercurio by tě sem neposlal, kdyby to nebylo nutné...*“

„Luminatii se snaží zničit církve už celé roky. Masakr v temnotě změnil hru.“

„... *kdyby je postihlo něco zlého, byly by po tom nějaké stopy...*“

„Takže navrhuješ vydat se do Šepotajících pustin a hledat?“

„... *buď to, nebo čekat tady, nebo se vrátit domů...*“

„Žádná z těch možností se mi moc nezamlouvá.“

„... *jsem si jistý, že nabídka práce od tlustého daníia je stále platná...*“

Její úsměv byl nevýrazný a bledý. Otočila se zpátky na moře a sledovala, jak sluneční světlo pableskuje na vzdouvajících se vlnách. Zhloboka potahovala z doutníku a vydechovala šedivé obláčky dýmu.

„... *mio...?*“

„Ano?“

„... *není důvod k obavám...*“

„Nebojím se.“

Odmilka vyplněná šepotáním větru.

„... *ani není důvod lhát...*“

Mia nakonec většinu zásob ukradla. Vaky na vodu, proviant a stan z obchodu se smíšeným zbožím a pohřebnictví v Poslední naději. Příkrývky, whisky a svíčky ze Staré císařské krčmy. Už si vyhlédla toho nejlepšího hřebce ve stájích strážní věže, i když se sama v sedle cítila asi tak doma jako jeptiška v bordelu.

Říkala si, že nějaká ta zlodějina ji udrží v kondici. Když se pak plížila zpátky do míst, kde si něco přivlastnila, aby tam nechala nějakou kompenzaci, připadalo jí to jako dobrý sport.* Seděla u krbu ve Staré císařské krčmě, vychutnávala si svou poslední misku zabijácké masové směsi a čekala, až začnou vanout nikdynamoční větry, a přinesou tak úlevu od rudého vedra.

* Jen se podívejte, bylo v ní i něco dobrého! Ach, jak dojemnééééééé.

Mia vzhledla, když se vstupní dveře rozletěly a pustily dovnitř rozvířený prach.

Kluk, který vstoupil, vypadal jako Dweymerijec – v obličejí tetování obřím inkoustem (mizerné kvality), zacuchané prameny vlasů zmatněné mořskou solí. Jeho pleť však byla spíš do olivova než hnědá a taky byl moc malý, aby byl ostrovanem – ani ne o hlavu větší než Mia, abychom byli upřímní. Oblečení měl z tmavé kůže a v odrbané pochvě měl scimitar, zahnutou rozšiřující se šavli, a smrděl koněm a dlouhým cestováním. Když se vkradl do místnosti, oříškovými očima zkontroloval každý kout. Když pohledem přejížděl po každíčkém výklenku, Mia se těsněji zahalila do stínů a ztratila se v šeru.

Kluk se obrátil na Tlustého Daniia, který otíral ten samý ulepený hrnek tím samým špinavým hadrem. Prohlédl si ho a pak sametovým hlasem řekl:

„Budte požehnán, pane.“

„Dobrá,“ odvětil Tlustý Daniio. „Co si dáš?“

„Dám vám tohle.“

Kluk položil na pult malou dřevěnou krabičku. Když zachrastila, přimhouřila Mia oči. Kluk se znovu rozhlédl po místnosti a pak zašeptal.

„Můj desátek. Pro Tlamu.“*

* No tak dobrá. Úvodní lekce, jestli dovolíte.

V každém náboženství musí být nějaký záporák. Zlo proti dobru. Černá proti bílé. Pro lid Republiky byla touto rolí pověřena Niah, Bohyně noci, Paní požehnané vraždy, sestra a manželka Aa, také (jak jste si již bezpochyby všimli) nazývaná Tlama.

Na začátku bylo manželství Niah a Aa šťastné. Milovali se za soumraku i za úsvitu a pak vždycky odešli do toho svého světa a vládu nad nebesy si mezi sebe spravedlivě dělili. Protože se Aa bál rivala, přikázal Niah, aby mu nikdy nepovíla syna, a Noc poslušně dala Světlu čtyři dcery – Tšanu, Paní ohně, Keph, Paní země, a nakonec dvojčata Trelenu a Nalipse, Paní oceánu a Paní bouří. Niah se však v dlouhých chladných hodinách stýskalo po manželovi, takže se rozhodla přivést na svět chlapečka. Noc pojmenovala svého syna Anais.

Aa však neposlušnost jeho ženy rozzuřila. Za trest byla Niah vykázána z oblohy. Cítila se svým mužem zrazena, takže mu přísahala pomstu a od té doby s ním nepromluvila. Aa sám kvůli celé téhle aféře stále ještě truceje.

Mohli byste se teď zeptat, co se stalo s Anaisem? Tím rivalem, kterého se Aa tolik obával?

To byste však, milí přátelé, věděli příliš mnoho příliš brzo.

KAPITOLA 4

LASKAVOST

Kapitán Loužička měl svou Miu hodně rád.

Kolem a kolem ji znal od doby, kdy byl ještě kotě. Než stihl zapomenout, jak se kolem něj v teploučku tulili jeho sourozenci, už ho ovinula svýma rukama a líbala ho na růžový čumáček a on věděl, že jeho svět se už navždycky bude otáčet okolo ní.

Takže když se justikus Remus zastavil, aby na pokyn svého nadřízeného popadl holčičku za zápěstí, Kapitán Loužička vycenil žluté zuby, zasyčel a packou s vysunutými drápy škrábl justikuse od oka ke rtu. Veliký muž zařval, popadl udatného Kapitána jednou rukou za hlavu a druhou za ramena a téměř s lehkostí zakroutil.

Znělo to, jako když se lámou mokré větve, příliš hlasitě, aby ten zvuk zanikl v Miině křiku. A když už to přestalo tak příšerně vlhce křupat, visel z justikusovy ruky jen bezvládný černý tvar – teplý, měkký, předoucí tvar, vedle něhož Mia každou nikdynoc usínala. Teď už však nepředl.

V tu chvíli se přestala ovládat. Vyla, drápala, škrábala. Byla si jen matně vědomá toho, že ji jiný Luminatii popadl a přehodil si ji přes rameno. Justikus si držel krvácející obličej a vytasil svůj meč, po jehož čepeli se vlnily plameny a která zářila bolestivě oslnujícím světlem.

„Ne tady, Remusi,“ řekl Scaeva. „Vaše ruce musí zůstat čisté.“

Justikus hulákal na své muže a její matka křičela a kovala kolem sebe. Mia ji volala, ale dostala ránu do hlavy, a víc už nemohla dělat, aby se nepropadla do černoty pod svýma nohama, když vykřiky dony Corverové odezněly do ztracena.

Schodiště pro služebnictvo klesající po spirále. Chodba procházející Páteří – ne úžasně síně z vyleštěné bílé hrobové kosti s křišťálovými

lustry a vši nádherou spojenou s těmi, již byli zrozeni v kostní dřeni. Tmavý a stísněný tunýlek, který vede ven. Mia mžourala vzhůru – na Žebra klenoucí se proti obloze zbarvené odcházející bouřkou a na budovu velké rady a na knihovny a observatoře –, dokud ji muži nestrčili do prázdného sudu, nezaklapli za ní víko a nehodili ho na vozík tažený koněm.*

Cítila, jak se povoz rozjel, jak kola těžce drkotají přes kočičí hlavy. Muži jeli vedle ní, ale jejich slova nedokázala rozeznat, jak se jí před očima mihaly obrazy Kapitána Loužičky zkrouceného na podlaze a její matky v řetězech. Nicemu z toho nerozuměla. Povrch sudu ji škrábal do kůže a do šatů se jí zabodávaly třísky. Cítila, jak překračují most za mostem a jak se z ní zvedá mlha částečného bezvědomí dost na to, aby začala plakat, škytat a dávat se. Na stěnu sudu tvrdě narazila pěst.

„Drž hubu, ty malá mrcho, nebo ti provedu něco, že budeš mít důvod skuhrat.“

Zabijou mě, pomyslela si.

Přehnal se přes ni chlad. Ne při pomyslení na smrt, to si nemyslete, ve skutečnosti se děti vždycky považují za nesmrtelné. Ten chlad, to byl fyzický pocit, který se rozléval z temnoty uvnitř sudu, který se jí ovišel kolem kotníků, chladný jako ledová voda. Cítila přítomnost něčeho – nebo přesněji řečeno, nepřítomnost něčeho. Jako pocit prázdnoty, když vás někdo přestane objímat. A věděla, naprosto jistě, že spolu s ní je v sudu něco dalšího.

Co ji sleduje.

A vyčkává.

„Haló?“ zaseptala.

Zavlnění v černotě. Tiché, inkoustem pokaňkané zemětřesení. A tam, kde ještě před chvílkou nebylo nic, se jí něco zalesklo u nohou, na něčem se zachytily tenoučké paprsky světla, které pronikly víkem sudu. Na něčem

* Když šlechta Republiky přebývá v Božím hrobě, bydlí v dutinách již zmíněných Žeber a své obchodní i jiné záležitosti provozuje v jeskyni podobných prostorách v Páteři – odtud pojem „ti, již byli zrozeni v kostní dřeni“. Společenské postavení se odvíjí od toho, jak blízko má člověk k prvnímu žebrou, kde sídlí senát a volení konzulové. Severně od prvního žebra se nachází fórum, zbudované na místě, kde by teoreticky měla být Lebka. Říkám „měla“, milý příteli, protože Lebka jako taková není k nalezení.

dlouhém, zatraceně ostrém, jak může být jen hrobová kost, s jílcem vytvořeným do podoby vrány v letu. Naposledy to viděla za záclonou, když konzul Scaeva udeřil její matku do ruky a mluvil přitom o závazcích a slíbech.

Dýka dony Corverové z hrobového kamene.

Mia se po ní natáhla. Přísahala by, že na kratičký moment zablédla u svých nohou světylka, třpytící se jako diamanty uprostřed oceánu ničeho. Cítila prázdnotu tak nesmírnou, že se jí zdálo, jako by padala – dolů, dolů do nějaké hladové temnoty. A pak její prsty obemkly jilec dýky a pevně ho sevřely. Byl tak chladný, že málem pálil.

Ucítila něco v temnotě kolem sebe.

Měděnou pachutí krve.

Rychle pulsující hněv.

Vůz se kolíbal po cestě a její žaludek dělal psí kusy, dokud se nezastavili. Cítila, jak se sud zvedá, jak se zhoupl a pak dopadl na zem tak tvrdě, že si málem překousla jazyk. Zase uslyšela hlasy, dost hlasité, aby rozeznala slova.

„Už je mi z toho úplně na nic, Alberiusi.“

*„Rozkazy jsou rozkazy. Luminus Invicta, ne?“**

„Jdi do háje.“

„Takže ty se chceš vzepřít Remusovi? Scaevovi? Zachráncům podělaný Republiky?“

„Zachránci jsou mi u prdele. Nikdy jsi nepřemejšlel, jak to udělali? Že chytili Corvera a Antonia přímo uprostřed vojenského tábora?“

„Ne, to jsem teda fakt nepřemejšlel. Řekni mi o tom něco.“

„Slyšel jsem, že to magikové. Černá arkemie. Scaeva...“

„Co tvoje loajalita, ty podělanej zmetku? Koho zajímá, jak to udělali? Corvere byl zasařený zrádce a dostal, co mu patřilo.“

Někdo odtrhl víko sudu. Mia zamžourala na dva muže, kteří měli přes bělostné brnění přehozené tmavé pláště. Jeden z nich měl paže silné jak kmeny stromů a ruce jako velké talíře. Druhý měl hezké modré oči a úsměv někoho, kdo vraždí štěňátka jen tak pro radost.

„U Tlaminých zubů,“ vydechl teď ten první. „Nemůže jí být víc než deset.“

* Heslo legie Luminatii, milý příteli. „Nechť světlo zvítězí.“

„A nedožije se jedenácti.“ Pokrčení rameny. „Zůstaň klidná, holčičko. Nebude to bolet dlouho.“

Vrah štěňátek popadl Miu za krk a z pouzdra za opaskem vytáhl dlouhý ostrý nůž. A v odrazu na vyleštěné oceli zablédla dívka svou smrt. V tu chvíli by mohla jen zavřít oči a čekat. Koneckonců jí bylo deset. Byla osamocená, bezmocná a vyděšená. Ale pravda je takováhle, milí přátelé, bez ohledu na to, kolik sluncí svítí na vaší obloze. Věc se má tak, že v tomhle světě i v každém jiném žijí dva druhy lidí: ti, kteří prchají, a ti, kteří bojují. V souvislosti s těmi druhými používáte mnoho slov. Šilenství. Vražedný instinkt. Víc odvahy než rozumu.

A nemělo by vás překvapit, když víte, jak málo víte, že tváří v tvář tomuhle grázlovi a jeho noži a se vzpomínkou na otcovu popravu

nikdy neustupuj

nikdy se neboj

místo aby brečela a sesypala se, jak by se desetileté dítě mohlo sesypat, malá Mia popadla stilet, který vylovila z temnoty, a zapíchlá ho vrahovi štěňátek přímo do oka.

Muž zaječel, upadl nazad a mezi prsty mu crčela krev. Mia se svalila ze sudu a zalilo ji sluneční světlo, neskutečně jasné po pobytu v temnotě. Cítila, že něco vylezlo spolu s ní, zahalené do stínu, co ji tlačil do pat. Viděla, že ji přivezli k nějakému nanicovatému mostu přes malý kanál dusící se špínou, lemovaný zatlučenými okny.

Oči muže s rukama jako talíře se úlekem rozšířily, když se jeho přítel s křikem poroučel k zemi. Vytasil meč ze sluneční oceli a přistoupil k dívce. Ostří zbraně olizovaly plameny. Pohyb kolem jeho chodidel ho však přiměl podívat se dolů na kameny – a zjistil, že se dívčín stín začíná hýbat. Vystřkoval drápy a svíjel se, jako by byl živý, a natahoval se po něm jako hladové ruce.

„Ať mě Světlo ochrání,“ vydechl.

Zbraň v jeho sevření se zachvěla. Mia couvala pryč přes most se zkrvavenou zbraní v jedné ruce a něčím stále obtočeným kolem svých pat. A když se vrah štěňátek vyškřábal zpátky na nohy s obličejem zmalovaným krví, udělala holčička to, co by na jejím místě udělal každý – nehledě na to, kolik by měl odvahy a kolik rozumu.

„... utíkej...!“ řekl hlásek.

A ona utíkala.

Dweymerijský kluk podstoupil s Tlustým Daniielem téměř stejný rozhovor jako Mia,* snášel to však tiše a důstojně.

Hostinský ho informoval, že se ho nějaká dívka vyptávala na stejné věci, a ukázal na její box – nebo aspoň na box, ve kterém předtím seděla. Mia se v tuto chvíli už nacházela na schodišti a poslouchala tak, aby nebyla vidět, tichá jako Itreyský železný kněz.**

Poté co zamumlal slova díky, se dweymerijský kluk zeptal na volné pokoje a pak zaplatil mincí z podvyživené peněženky. Mířil ke schodům, když na něj promluvil Scupps, jeden z místních karbaníků.

„Ty seš z tý Vlkožroutovy bandy?“

Kluk odpověděl jemným hlubokým hlasem. „Žádného Vlkožrou-
ta neznám.“

„To není žádněj námořník z *Treleninyho milence*.“ Mia poznala hlas karbaníkova bratra Lema. „Koukni, jak je velkej. Ten by Vlkožroutovi nesahal ani po koule.“

Smích.

„A vo tom to možná je?“

Další smích.

Dweymerijský kluk čekal, aby se ujistil, že nebude následovat další bujarý vtip, a pak pokračoval po schodech nahoru. Mia proklouzla do svého pokoje a klíčovou dírkou sledovala, jak si to kluk namířil ke

* „Jo, ty myslíš tuhle Tlamu.“

** Kněží z Itreyské školy železa jsou přijímáni do řádu poté, co zažili svou druhou temnotmu, a jejich vlohy se testují v *Ars Machina*. Chlapci se nikdy neučí číst ani psát. Během večera jejich páté temnotmy jsou ti, které uznali za vhodné k službě, převedeni do jasně osvětlené místnosti v srdci kolegia. Zde, ve vůni hořícího dehtu a za neskutečně krásného zpěvu školního sboru, recitují svůj slib a pak jim je ulehčeno od břemene mluvení tím, že jim doruda rozzhavenými kleštěmi ucvaknou jazyk. Výcvik válečníků byl jedním z nejpřísněji střežených tajemství Republiky – výuka probíhala skrz činy, nikoli slova – a kněží svůj slib mlčení brali hodně vážně.

Ty měkkosrdcaté z vás by mohlo uklidnit, že tito kněží nedodržují celibát. Mohou si bez omezení užívat všechny tělesné radosti, i když fakt, že nemají jazyky, je může brzdit při hledání manželek.

Dělá to z nich však výjimečné společnosti na večeri.

svým dveřím. Jeho kroky nevydávaly téměř žádný zvuk, i když věděla, že prkna v podlaze vždycky sténají jako rodinka právě vražděných myší. Kluk se ohlédl přes rameno směrem k jejím dveřím, pak začal a nakonec proklouzl do svého pokoje.

Dívka seděla ve svém pokoji a zvažovala, jestli se s ním má setkat, nebo jestli má na konci obratu raději vypadnout z Poslední naděje, jak měla v plánu.* On hledal totéž co ona, ale pravděpodobně to byl chladnokrevný psychopat. Pochybovala o tom, že by mnoho noviců vyhledalo Rudou církev ze stejné altruistických důvodů jako ona.

Jakmile zvony ve městě odzvonily nikdynoc, slyšela, jak se chlapec krade dolů po schodech tiše jako samet. Cítila, jak stín zavířil, protáhl se a zařal nehmotné drápy do podlahy.

„... *jestli se nevrátím do zítřka, vyříd' matce, že ji mám moc rád...*“

Dívka si odfrkla, když ne-kocour proklouzl pode dveřmi. Čekala celé hodiny a raději si četla při svíčce než ve slunečním světle při otevřeném okně. Když by chtěla odejít během tohoto obratu, musela by to udělat, když bude zvonit dvanáctkrát – až se budou střídát hlídky ve strážní věži. Ten kůň by se dal ukrást snáz. Její pozornost se snažila upoutat myšlenka, že si prostě mohla koupit nějakou starou herku, ale ta byla umlčena přesvědčením, že by se měla vydat do pustiny na nejlepším koni, kterého může tohle město nabídnout.**

* I když jim bohužel schází tma, většina občanů Republiky i tak potřebuje spát. Nehledě na roční období je předěl mezi časem bdění a časem spánku patrný díky změně itreyského počasí. Když nadchází nikdynoc, zvedne se nad západními oceány vítr a duje přes Republiku a milosrdně přitom snižuje teplotu. Je snazší spát, když je chladněji, takže tento obrat většina lidí vnímá jako signál k tomu, aby se vrhli na polštář, slámu nebo dlažbu, podle toho, jak moc jsou zrovna opilí. Vítr odumírá pomalu a pak se zase zvedá za dalších dvacet čtyři hodin. Říká se, že to je dar od Nalipse, Paní bouří, která se slitovala nad zemí a lidmi téměř neustále bičovanými Světlem jejího otce.

Obratem tedy Itreyané označují cyklus spánku a bdění, týden tvoří sedm obrátů, tři sta padesát v roce. Jazyková podivnost, která je však v zemi, kde den trvá dva a půl roku, nutná.

** Sem tam, a často k jejímu rozčarování, pronikla skrz její pečlivě kultivovanou fasádu čert-to-venství pýcha člověka narozeného v kostní dřeni. Můžeš vytáhnout holku ze stoky, ale ne stoku z holky. Bohužel se to samé dá říct o věcech, co se týpí.

Ucítla závan chladu, pocit ztráty a pak stínový kocour vyskočil na postel vedle ní. Zamrkal neexistujícíma očima. Zkusil příst a nepovedlo se mu to.

„Takže?“

„... *dal si strídme jídlo, pozoroval ty, kteří ho mezi sousty uráželi, a pak je sledoval domů, když odešli...*“

„Zabil je?“

„... *načural jim do sudů s pitnou vodou...*“

„Takže není krvežíznivý. A potom?“

„... *vylezl na střechu stájí a od té doby sledoval tvé okno...*“

Přikývnutí. „Myslela jsem si, že si mě všiml, když poprvé přišel.“

„... *chytrý...*“

„Pojďme zjistit, jak moc chytrý.“

Mia si sbalila věci a knihy strčila do malého vaku z olejované kůže, který nosila na zádech. Doufala, že se jí podaří odejít nespátraná, ale teď když ji sledoval ten dweymerijský kluk, už nešlo o to, jestli se s ním nějak vypořádá. Otázkou bylo jak.

Vyplížila se z pokoje a cestou přes vrzající podlahu pod ní prkna ani jedinkrát nezavržala. Zaplula do prázdného pokoje naproti, vytáhla z tenkého váčku dvě vlásenky, dala se do práce a za několik minut uslyšela slabounké cvaknutí. Vyklouzla z okna, lehce přeběhla po střeše. Cítila, jak slunce pálí z oblohy větrem vyfoukané do čista a jak jí adrenalin pulsuje ve špičkách prstů. Bylo dobré se opět hýbat. Zase podstupovat zkoušky.

Přehnal se přes ulici mezi Starou císařskou krčmou a pekárnou a její boty na té cestě nebyly hlasitější než šepot. Ne-kocour se plížil před ní a sledoval všechno svýma ne-očima.

Stejně jako u Augustova okna Mia sáhla po stínu kolem sebe a uchočila ho. Přitahovala si temnotu blíž k sobě obratnými prsty, vlákno po vláknu, jako tkadlena tkající plášť – plášť, na němž by se nepozorné oči mohly ztratit.

Plášť ze stínů.

Říkejte si tomu, jak chcete, milí přátelé. Thaumaturgie. Arkemie. Werking. Magik. Stejně jako každá jiná schopnost něco stojí. Když se Mia halila do stínů, světlo v jejich očích bledlo. Tak jako vždycky pro ni bylo těžší vidět skrz závoj temnoty, stejně jako bylo hůř vidět ji pod

ním. Svět za ním byl rozmazaný, zamlžený, obestřený černotou – musela kráčet pomalu, jinak by zakopla. Obtočená stíny se však plížila dál v září nikdynoci, jen akvarelový tvar na plátně světa.

Sunula se nahoru po boční zdi stájí, po hmatu se posouvala po okapu. Přelezla na střechu, zamžourala ve svém šeru a ve stínu komínu spatřila dweymerijského kluka, jak sleduje okno jejího pokoje. Mia opatrně našlapovala po taškách, představovala si, že je zpátky v Mercuriově skladu: suché listí rozeseťe po zemi, žízeň svírající hrdlo a kolem karafy s křišťálově čistou vodou spali čtyři divocí psi.

Motivace bylo Mercuriovo hlavní heslo, jisté a pravdivé.

Přiblížila se. Nebyla si jistá, jestli má promluvit nebo něco udělat, jestli má začít nebo skončit. Zhruba dvacet kroků od sebe viděla, jak kluk ztuhl a otočil hlavou. A pak se uhnula třem nožům, které po ní vrhl a které se zaleskly v tom prokletém slunci. Kdyby byla temnotma, už by ho měla. Kdyby byla temnotma...

Nedívej se.

Vyskočila na nohy, tasila dýku a její stín se přes tašky kroutil směrem k němu. Dweymerijec vytáhl svůj scimitar a v druhé ruce měl další dva nože. Tmavé spletence vlasů matné od soli mu spadly přes oči. Tetování na jeho obličejí bylo to nejošklivější, jaké kdy Mia viděla, vypadalo, jako by ho vytvořil slepec, kterého zrovna postihl infarkt. Ale ten obličej pod ním...

Oba stáli a navzájem se pozorovali, strnulí jako sochy, minuty plynuly jako hodiny a kolem nich hvízdal vítr.

„Máte velmi dobré uši, pane,“ řekla nakonec.

„Máte lepší nohy, Bledá dcero. Nic jsem neslyšel.“

„Tak jak?“

Kluk se na ni usmál, až se mu ve tvářích udělaly dolíčky. „Smrdíte kouřem z doutníku. Hřebíček, myslím.“

„To není možné. Jsem od vás po větru.“

Kluk pohlédl na stíny, které se mu ovíjely kolem chodidel jako hadi.

„Zdá se, že v téhle části světa padají z nebe nemožné věci.“

Zírala na něj. Tvrdý a ostrý a štíhlý a rychlý. Rapír ve světě širokých mečů. Mercurio uměl číst lidi lépe než kdokoli, koho znala, a naučil ji odhadnout ostatní mrknutím oka. Ať už ten kluk byl kdokoli, ať už

hledal církev z jakéhokoli důvodu, nebyl to psychopat. Ne člověk, který zabíjí, jen aby zabíjel.

Zajímavé.

„Hledáte Rudou církev.“

„Ten tlustoch nechtěl přijmout můj desátek.“

„Ani můj. Myslím, že nás zkouší.“

„Taky jsem si to říkal.“

„Je možné, že už tu nejsou. Chtěla jsem je jet hledat do pustiny.“

„Jestli hledáte smrt, tak jsou jednoduší způsoby.“ Kluk ukázal za zdi Poslední naděje. „Kde byste jen chtěla začít?“

„Plánovala jsem jít za nose,“ usmála se Mia. „Ale něco mi říká, že asi udělám líp, když půjdu za tím vaším.“

Kluk na ni dlouho a upřeně zíral. Oříškovými očima, chladnými a přimhouřenými, jí přejížděl po těle. Čepel v její ruce. Stíny u jeho nohou. Šepotající pustiny za ním.

„Jmenuju se Tric,“ řekl a pověsil si scimitar na záda.

„... Tric? Jste si jistý?“

„Jistý svým vlastním jménem? Jo, to jsem.“

„Nechtěla jsem vás tím nijak urazit, pane,“ prohlásila Mia. „Ale jestli se máme vydat do Šepotajících pustin spolu, měli bychom být k sobě upřímní natolik, že budeme používat svoje vlastní jména. A vaše jméno nemůže být Tric.“

„Říkáš mi, že lžu, děvče?“

„Nic takového neříkám, pane. A děkuju vám, že mi příště už nebudete říkat ‚děvče‘, protože to zní, jako byste tím slovem chtěl označit něco, co se vám nalepilo zesponu na boty.“

„Máte zvláštní způsoby, jak si získávat přátele, Bledá dcero.“

Mia si povzddechla. Popadla svůj temperament za ušní lalůček a přitáhla mu oteže.

„Četla jsem, že Dweymerijci lpí na rituálních pojmenovávání. Vaše jména jsou podle určitého vzorce. Jsou složená z více slov. Dweymerijci mají jména jako ‚Kostilam‘, ‚Vlkožrout‘ nebo ‚Prasovrt‘.“

„Prasovrt?“

Mia zamrkala. „Prasovrt byl jeden z nejproslulejších dweymerijských pirátů, kteří kdy žili. Určitě jste o něm slyšel.“

„Nikdy jsem nebyl přes historii. Čím se tolik proslavil?“

„Vrtal se v prasatech.* Terorizoval farmáře od Bouřkové hlídky až po Oštěp úsvitu skoro deset let. Na konci na něj byla vypsaná odměna tři sta železnáků. Žádný vepř před ním nebyl v bezpečí.“

„Co se s ním stalo?“

„Luminatii. Svými meči udělali s jeho obličejem to samé, co on dělal těm prasatům.“

„Aha.“

„Takže se nemůžete jmenovat Tric.“

Kluk si ji zamračeně prohlížel od hlavy k patě. Ale když promluvil, zaznělo v jeho hlase železo. Ponížení. Dobře živený a celoživotní hněv.

„Jmenuju se,“ řekl, „Tric.“

Dívka si ho prohlížela přimhouřenýma očima. Tenhle byl záhada. A naše dívka jistojistě nikdy neměla slabost pro záhady.

„Mia,“ řekla nakonec.

Kluk přešel pomalu a jistě po taškách a černoty za sebou si nevěšil. Natáhl jednu ruku. Mozolnaté prsty, jeden stříbrný prsten – propletená dlouhá hadovitá těla mořských draků – na ukazováčku. Mia si ho prohlédla, jeho jizvy a tetování v obličejí, olivovou pleť, štíhlou figuru a široká ramena. Olízla si rty a ucítila slaný pot.

Stín u jejích nohou se zavlínil.

„Rád tě poznávám, dono Mio,“ prohlásil.

„Já tebe taky, done Tricu.“

A s úsměvem mu potřásla rukou.

* Přestaňte se hihňat a chovejte se trochu dospěle.

KAPITOLA 5

KOMPLIMENTY

Holčička spěchala úzkými uličkami, přes mosty a schodiště, a na rukou jí zasychala červená krev. To něco ji následovalo, rozmazané ve stínech kolem jejích nohou, které ztěžka dopadaly na rozpraskanou kamennou dlažbu. Neměla tušení, co ta věc může být nebo co od ní může chtít – věděla jen, že jí pomohla a že bez její pomoci by ji potkala smrt stejně jako jejího otce.

Otevřené oči

Kopající nohy

Gha-gha-gha

Mia si otřela slzy, zatála pěsti a utíkala. Slyšela za sebou vraha štěňátka i jeho kamarádička, jak křičí a proklínají ji. Byla však mrštná, rychlá a zoufale se bála a strach jí propůjčoval křídla. Proplétala se zákrutami uzounkých průchodů a přes zadušené kanály, dokud se konečně nesvezla dolů po stěně uličky a nesvírala si píchající bok.

Bezpečí. Pro teď.

Žuchla na zem, nohy složila pod sebe a zkoušela zadržet slzy, jak ji to učila matka. Ale bylo to mnohem větší než ona, slzy se hlásily o slovo a pak už je nemohla nijak zadržet. Škytala a třásla se a usoplený obličej schovávala do červeno-červených dlaní.

Jejího otce pověsili pod dohledem samotného Velkého kardinála jako zrádce. Její matka byla v řetězech. Majetek Familie Corvere připadl tomu příšernému justikusovi Remusovi, který zlomil vaz Kapitánu Loužičkovi. A Julius Scaeva, konzul itreyského senátu nařídil, aby ji v sudu utopili v kanále jako nějaké nechtěné kotě.

Celý její svět se rozpadl jako lusknutím prstů.

„Ať mě Dcery ochraňují...“ vydechla.

Mia si všimla, jak se stín pod ní hýbe. Zavlnil se, jako by to byla voda, do které hodila kamínek. Kupodivu se nebála, strach z ní odtékal, jako kdyby jí do chodidel někdo udělal dírky. Necítila žádnou hrozbu, žádné dětské strachy z nepojmenovatelných věcí pod její postelí, z nichž by jí běhal mráz po zádech. Znovu však ucítila tu přítomnost něčeho – nebo lépe řečeno, nepřítomnost vůbec ničeho – stočenou ve stínu na kameni pod sebou.

„Zdravím ještě jednou,“ zašeptala.

Ucítila tu věc, která nebyla ničím. Ve své hlavě. Na hrudi. Věděla, že se na ni usmívá – přátelský úsměv, který by sahál až k očím, kdyby ta věc nějaké měla. Sáhla si do rukávu a nahmatala zkrvavenou dýku, kterou od ní dostala.

Dar, který jí zachránil život.

„Co jsi zač?“ zašeptala ke stínu u svých nohou.

Žádná odpověď.

„Máš jméno?“

Zatřásl se to.

Vyčkávalo to.

Vyčkávalo

To.

„Jsi milý,“ prohlásila. „Takže bys měl mít hezké jméno.“

Zase úsměv. Černý a nadšený.

Mia se taky usmála.

Rozhodla se.

„Pan Laskavý.“

Podle tabulky nad stáním se hřebec jmenoval „Kavalír“, ale pro Miu to vždycky byl jednoduše „Bastard“.

Měla ke koním stejný vztah jako valachové k nožům. Vyrostla v Božím hrobě, a tím pádem ta zvířata téměř k ničemu nepotřebovala. Upřímně řečeno jsou dost nepohodlným dopravním prostředkem, ať už o nich vaši básníci tvrdí cokoli. Jejich smrad je stejně úderný jako slušný pravý hák do zlomeného nosu, daň na jezdcových intimních partiích se vybírá spíš v puchýřích než v modřinách, a navíc cestování koňmo není o tolik rychlejší než po vlastních nohou. A tohle všechno

se jen znásobí, když má kuň pocit vlastní důležitosti. Což milý Kavalír bohužel měl.

Hřebec patřil centurionovi posádky Vincenzovi Garibaldimu, narozenému v kostní dřeni a členovi legie Luminatii. Byl to plnokrevník černý jako kominíkový plíce.* Dostávalo se mu lepší péče (i stravy) než většině Garibaldiho mužů a nesnesl ruku nikoho jiného kromě svého pána. Takže když byl ve své stáji konfrontován s cizí dívkou, podrážděně zařehotal a vyprázdnil svůj močový měchýř na tak velkou plochu, jak jen to šlo.

Vzhledem k tomu, že několik let žila u Růžové řeky, ji močící kuň nijak nešokoval, takže mu ihned strčila něco do huby, aby ho umlčela. Tyhle tvory považovala za nesnášenlivé, ale vzhledem k tomu, že jednou tři týdny trčela na koňské farmě na kontinentě na Mercuriovu „žádost“, aspoň věděla dost na to, aby nezkoušela navléknout uzdu na koňský zadek.** Když Mia zvedla podsedlovou deku, začal Kavalír ve svém stání jancit a jen díky spěšnému úskoku ke dveřím se dívka vyhnula vylisování.

„U Treleninyých cecků, dělej něco, ať je zticha!“ zasyčel Tric zpoza dveří do stáje.

„Fakt jsi zrovna mluvil o ceckách bohyně?“

„To je jedno, hlavně ať drží klapačku.“

„Říkala jsem ti, že mě koně nemají rádi. A když tu budeš rouhačsky říkat něco o kozách Paní oceánu, tak nám to nijak nepomůže. Vlastně se kvůli tomu nejspíš jednou utopíš, ty blboune.“

„Bezpochyby strávím mnoho let v nějaký zasmrádlý kadiboudě, který v týhle díře říkájí vězení, abych se kál ze svých hříchů.“

* Ten kuň, ne centurion.

** Během pobytu na farmě ji pokousali tři různí koně, sedmkrát byla vyhozena ze sedla (z toho dvakrát do hnoje) a jednou na ni kuň šlápl. Taky obdržela štípanec do zadnice od zvláště odvážného stájníka jménem Romero (bohužel se to stalo tehdy, kdy ji kuň poprvé shodil do sraček), který měl od potulného minstrela mylnou informaci, že ženám z města „se takové věci líbí“.

Stájníkův nos se nikdy pořádně nezahojil, zato se mu však podařilo udržet si tři zuby. Naposled jsem o něm slyšel, když byl odsouzen na čtyři roky do Kamene mudrců za brutální, a podle očitých svědků nevyprovokovaný útok na potulného minstrela.

„Nestahuj kalhoty,“ zašeptala Mia. „Kadibouda teď bude delší dobu obsazená.“

Tric přemítal, o čem dívka mluví. Ale když vklouzla do Kavalírova stání, aby se ho znovu pokusila osedlat, uslyšel ze strážní věže kvílení, prosby k Vševidoucímu a tak barvitý výkřev světských slov, že byste ho mohli rozprášit do vzduchu a prohlásit ho za duhu. Vítr přinášel takový smrad, že se mu z toho oči zalily slzami. Zatímco Miiiny výhružky pršely na Kavalírovu hlavu, rozhodl se zjistit, kvůli čemu je tolik povyku.

Pan Laskavý seděl na střeše stáje a snažil se tvářit stejně zvědavě jako skutečné kočky. Sledoval kluka, který se pomalu blížil k věži a pak šplhal po zdi. Skrz pískem poškrábané sklo v okně nakoukl Tric do pokoje uvnitř a jeho obličej pod neumělým tetováním zezelenal. Tiše se spustil zpátky na zem a odplížil se zase do stáje, kde se Mia pokoušela s pomocí několika kostek cukru osedlat Kavalíra.

Skrz dveře pomohl Mie zkrotit frkajícího hřebce. Ona byla malá a plnokrevník měl v kohoutku přes dva metry, takže aby ho osedlala, musela se rozběhnout a vyskočit. Když se potýkala s popruhy, všimla si zeleného podtónu Tricovy pleti.

„Nějakej problém?“ zeptala se.

„Co se to do háje děje v té věži?“ zašeptal Tric.

„Taková lapálie,“ odvětila Mia.

„Cože?“

„Tři sušená poupata liisianské ostružinomaliny, třetina šálku melasové esence a špetka krčkového kořene.“ Pokrčila rameny. „Nehoda. Možná to znáš pod názvem ‚instalatérovo trápení‘.“

„Tys otrávil celou posádku?“

„No, technicky vzato je otrávil Tlustý Daniio. Udělal jim večeri. Já jsem jen přidala tohle koření.“ Mia se usmála. „Nezabije je to. Jen teď trošku trpí... zažívacími potížemi.“

„Trošku?“ Kluk se vyděšeně ohlédl na věž, kde se nacházely upatlané a sténající hrůzy. „Hele, nechci tě urazit, ale vařit budu já, jo?“

„Jak je libo.“

Mia upřela zrak na pustiny za Poslední nadějí, smekla směrem k hlídkové věži a kopl Kavalíra do slabin. Místo oslnivého skoku směrem k horizontu však byla dívka bohužel vymrštnuta do vzduchu

a její kratičký let skončil nárazem na cestu. Převalila se ve špíně, mnu-
la si pozadí a zírala na řehtajícího hřebce.

„Bastarde,“ zasyčela.

Pohlédla na pana Laskavého, který seděl na cestě vedle ní.

„Ani. Jedno. Zasraný. Slovo.“

„... mňau...“ řekl.

Dveře věže se s hlasitým prásknutím rozletěly. Na ulici se vypo-
tácel pokálený centurion Vincenzo Garibaldi a jednou rukou si držel
rozepnuté kalhoty.

„Zloději!“ zaúpěl.

Unaveným pohybem vytasil svůj dlouhý meč. Ocel zazářila jasněji
než slunce nad jejich hlavami. Stačilo slovo a po ostří se rozvinuly pla-
meny. Muž klopytal vpřed s obličejem zkrouceným hněvem.

„Ve jménu Světla stůjte!“

„Hni sebou, u Treleniných koz!“

Tric se vyhoupl Kavalírovi do sedla, popadl Miu a přehodil ji přes
hrušku jako pytel klejících brambor. Další kopnutí do hřebcových sla-
bin a naši hrdinové odcválali vstříc jisté záhubě.*

Zastavili se jen na tak dlouho, aby pro Trica získali jeho vlastního
hřebce – jankovitého ryzáka z nevysvětlitelného důvodu pojmenova-

* Ashkahské císařství vládlo známému světu zhruba sedm století – dobu, kterou
vzdělaní učenci považovali za období, které v oblasti vědy a tajemných umění
nemělo obdoby. Nejdůležitějšími členy společnosti byli čarodějové, kteří se chra-
bře vydávali do říše magiky – nebo werkingu, říkejte tomu, jak chcete –, a přitom
nejen zastínili slabší thaumaturgické rituály liisianských kouzelnických králů,
kteří je následovali, ale také pozměnili tvar reality samotné.

Bohužel, jak už tomu bývá v případech, kdy si smrtelníci zahrávají s látkou
utkanou bohy, někdo nebo něco jim nakonec nabančí. Žádný smrtelný učelec
si není zcela jist, jak přesně došlo k pádu Ashkahské říše. Mnozí říkají, že císař-
ství bylo smazáno z povrchu světa samotným Aa. Jiní tvrdí, že magické rituály
ashkahských čarodějů upoutaly pozornost bytostí starších než bohové – beze-
jmenných nestvůr za hranic vesmíru a příčetnosti, které schlamstly císařství jako
nějací inkoustoví závisláci na tahu.

A pak jsou tu ještě jiní, kteří říkají něco o tom, že to čarodějové prostě a jed-
noduše podělali.

Hodně, HODNĚ podělali.

ného „Květinka“ –, a pak už prchali do pustiny. Instalatérovo trápení však zafungovalo, jak mělo, takže pronásledování posádkou z Poslední naděje nevydrželo dlouho a bylo dost zmatečné. Mia s Tricem brzy zpomalili do cvalu, v zádech neměli žádné pronásledovatele.

Šepotající pustiny, jak se jim říkalo, byly pochmurnější než cokoli, co Mia kdy viděla. Horizont byl rozpraskaný jako rty žebráka, bičovaný větry, které přinášely neslyšitelné hlasy. K obzoru se klonilo druhé slunce, což obvykle bývalo znamením, že začne brutální itreyská zima, ale tady bylo stále ještě spalující vedro. Pan Laskavý se choulil v Mii ně stínu, stejně nešťastný jako ona. Mia si na hlavu posadila (ukradený a zaplacený) třírohák a pozorovala horizont.

„Rekl bych, že příslušníci církve budou bydlet někde vysoko,“ odvážil se vyslovit Tric. „Navrhuju, abychom začali těmi horami na severu a pak se vydali na východ. V tu dobu už z nás nejspíš vysajou život prachové přízraky, nebo nás sežere písečný kraken, takže našim kostem už bude všechno jedno.“

Mia zaklela, když si Bastard poskočil. Stehna ji bolela od sedla a její zadek byl připraven mávat bílou vlajkou. Ukázala na osamělou hromádku kamení vzdálenou od nich deset mil.

„Tamhle.“

„Všechna čest, Bledá dcero, ale pochybuju, že největší enkláva vrahů ve známém světě by si za sídlo zvolila místo, kam může dovanout smrad z prasečích farem v Poslední naději.“

„Souhlasím. Ale myslím si, že bychom se tam měli utábořit. Zdá se, že tam je pramen. A z vrchu budeme mít dobrý výhled na Poslední naději a všechny pustiny kolem, řekla bych.“

„Myslel jsem si, že jdeme za mým nosem.“

„Jen jsem to navrhovala, kdyby mě chtěl kdokoli poslouchat.“

„Poslouchat?“

„Shodli jsme se na tom, že tohle je zkouška, žejo? Že nás Rudá církev testuje?“

„Jo,“ přikývl kluk pomalu. „Ale to by tě nemělo nijak šokovat. Tvůj shahiid tě určitě testoval, když tě připravoval na zkoušky, které nás čekají, ne?“

Mia škubla otěžemi, když se Bastard zkusil otočit do protisměru popáté za pět minut.

„Starý Mercurio miloval různé zkoušky,“ přikývla. „Člověk si nemohl být nikdy jistý, jestli zrovna nějakou skrytou nepodstupuje.* Nikdy mi ale neuložil žádnou zkoušku, kterou jsem nedokázala projít. A církev to asi nebude mít jinak. Takže jaká je jediná indicie, kterou jsme dostali? Co jediné v téhle skládačce máme společné?“

„Poslední naději.“

„Přesně tak. Řekla bych, že církev nemůže být soběstačná. I kdyby si pěstovali a chovali vlastní jídlo, potřebují další věci. Potloukala jsem se nákladovým prostorem *Trelenina milence* a viděla jsem tam zboží, které by těm zmetkům z Poslední naděje bylo k ničemu. Myslím, že církev tam má učně. Možná sleduje, jestli se neobjeví nějaký novic, ale hlavně aby zajistil, že se to zboží dostane do jejich pevnosti. Takže musíme sledovat, jestli se v pustině neobjeví naložená karavana. A pak se vydat za ní.“

Tric si ji prohlédl od hlavy k patě a pousmál se. „Moudrost, Bledá dcero.“

„Neměj obav, done Tricu. Nenechám...“

Náhle natáhl ruku a prudce zastavil Květinku. Zamžoural po okolí, nakrčil nos a nasál šeptající pouštní vzduch.

„Co se děje?“ Miina ruka se svezla na jílec stiletu z hrobového kamene.

Tric zavrtěl hlavou, a když se nadechoval, zavřel oči.

„Nic podobného jsem nikdy necítil. Připomíná mi to... starou kůži a mrt...“

Bastard zafrkal a postavil se na zadní. Mia se přitáhla k sedlu a za-

* Mercurio takovým zkouškám říkal „hon za pokladem“, a i když se lišily obtížností a tím, jak moc ohrožovaly život a celistvost těla, téměř vždy začínaly tak, že se Mia probudila v neznámém prostředí s mírnou bolestí hlavy způsobenou bylinou uspávacím. Jednou se po lekci zaměřené na principy magnetismu vzbudila v temnotě stoky v Božím hrobě a neměla u sebe nic než kovovou sponku do vlasů a kousek křídly, aby našla cestu ven. Po šesti měsících studia staré ashkahštiny se vzbudila pět mil hluboko v nekropoli Božího hrobu s poloprázdným vakem s vodou a popisem cesty ven v ashkahském písmu.

I když tomu říkal starý Mercurio „hon za pokladem“, jediná „poklad“ na konci cesty bylo „zachování existence“. Pro výjimečně oddané studenty to však bylo dobré cvičení.

klela, když kolem nich vybuchl červený písek a ze země pod nohama jim vystřelil tučt chapadel. Šest metrů dlouhých, posetých zubatými háčky, a byly stejně suché jako vnitřek jehly závislého na inkoustu.

Bastard vyplašeně zaržál, když se mu jedna kožnaté chapadlo ovinulo kolem přední nohy a další mu sevřelo krk jako katova oprátka. Hřebeč bojoval a kopal kolem sebe jako divoké zvíře. Mia se znovu ocitla ve vzduchu, přeletěla Bastardovi přes hlavu a kutálela se přímo k majiteli chapadel, který se nyní soukal ven ze země a otvíral svou šerednou tlamu se zobanem. Vzduch se rozezněl jeho nadšeným hrdelním *sssssssssssyčéním*.

„Písečný kraken,“ zařval trošku zbytečně Tric.*

Mia vytasila zbraň a ohnala se po chapadle, které se natahovalo jejím směrem. Vytryskla olejnatá krev a ozval se ohlušující řev, který rozechvěl půdu pod nohama, když se Mia svalila mezi další dvě hroživé končetiny, uhnula se třetí a pak ve dřepu oddychovala. Pan Laskavý se vymotal z jejího stínu, pohlédl na tu hrůzu kolem a jemně ne-vydechl.

„... hezké...“

* I když ho těch několik učenců, kteří byli dost šilení na to ho zkoumat, nazývalo „písečným krakenem“, není tento alfa predátor ashkahských pustin vlastně hlavonožec. Plave v písku stejně snadno jako jeho mořský „příbuzný“ ve vodě a kyslík filtruje ze země skrz speciální žábry. Živí se vším, co neumí utíkat nadprůměrně rychle, a je známý pro svou povahu, kterou by většina lidí označila za „nenakloněnou spolupráci“.

Jednoznačný odborník na tyto tvory, učenec Carlo Ribisi, měl teorii, že se jedná o druh pouštního červa zmutovaného magickými škodlivinami z ruin Ashkahského císařství. Ribisi předpokládal, že tito tvorové disponují inteligencí na úrovni psovitých šelem, a aby svou teorii prokázal, odchytil mládě pouštního krakena, přivezl ho do kolegia v Božím hrobě a pokusil se ho naučit jednoduché povely.

Ribisi postavil kamenná bludiště, naplnil je zeminou a vypustil tvora (jehož pojmenoval Alfi po milovaném rodinném mazlíčkovi) dovnitř. Alfi dostal žrádlo, pokud se mu úspěšně podařilo labyrintem projít. Jak Alfi rostl (při posledním zaznamenaném měření měl přes metr osmdesát), Ribisi zesložitoval podobu bludiště a také do něj instaloval taková zařízení jako dveře nebo závory, aby dokázal, že inteligence tvora se zvyšuje. Alfi bohužel jedné nikdynoci použil své znalosti k tomu, aby uprchl ze zajetí, a vyvraždil přitom většinu fakulty zoologie včetně vcelku zklamaného Ribisiho, než ho stihl zneškodnit tým zmatených Luminatii.

Po této aféře byla pravidla pro chov divokých zvířat na školních pozemcích výrazně zpřísněna.

Tric vytasil scimitar, seskočil z koně a vrhl se na chapadlo svírající Bastardovu nohu. Hlasitě křuplo, jako když praskne prosolené lano, a rozpadlo se na dvě části. Příšera zařvala, oči rozevřené do široka jak talíře, zaprášené žábry vlály. Zkrácenou končetinou máchala kolem sebe a potřísnila Trica páchnoucí krví. Bastard znovu zděšeně zaržal a z krku, kolem nějž měl ovinuté chapadlo, mu tekla krev.

„Pusť ho!“ křičela Mia a bodala do dalšího chapadla.

„Ustup!“ zaburácel na ni Tric.

„Ustup? Ses zbláznil?“

„A ty?“ Ukázal na její stilet. „Chceš zabít pouštního krakena takovým podělaným párátkem? Nech ho, ať si vezme toho koně.“

„Jdi do háje! Toho zasranýho koně jsem nedávno ukradla!“

Mia naznačila úhyb a ohnala se po jedné končetině plné háčeků, až vytryskl další gejzír krve. Potvora se ohnala po Tricovi, který přistál na zádech v prachu a klel. Mia zkroutila prsty a rychle si kolem sebe přitáhla stíny, aby se podobnému zásahu vyhnula. Ty háčky vypadaly dost silné, aby vykuchaly Kráčejíciho válečníka.*

I když krakena poněkud obtěžovaly drobné kusy masa ozbrojené ostrými párátky, měl především v úmyslu stáhnout své plnokrevné žrádlo – které v tu chvíli rozhodně proklínalo okamžik, kdy bylo ukradeno, víc než kdy předtím – dolů do písku. Ale když si Mia kolem

* V Božím hrobě jsou tito mechaničti obři ze Železného kolegia udržováni bez paliva a bez obsluhy a používají se jen v čase nejvyšší nouze. Vzhledem k itreyské vojenské moci a obtížím spojeným s napadením Božího hrobu odjinud než z moře je přítomnost těchto strojů ve městě zejména ceremoniální. Za posledních čtyřicet temnotem byli Kráčejíci válečníci v Božím hrobě aktivováni přesně dvakrát.

Poprvé to bylo při svržení krále Francisca XV. z trůnu – legionáři věrní monarchii se pokusili vzít palác útokem a zachránit krále před útočníky, když se roznesly zprávy o povstání. Loajální piloti (v této době to byla pouze ceremoniální funkce) kapitulovali, jakmile zjistili, že Francisco i celá jeho rodina je už po smrti.

Druhý incident zahájily tři lahve zlatého vína z prostřední police a opilecké chvátání rádo by milence, které vyústilo v náraz do šestého Žebra (jež se zhroutilo v základech a zřítilo se do moře), a ukončil ho bleskový soudní proces a ještě bleskovější ukřižování dotyčného mladíka.

A ta kráska o něj ani neměla žádný zvláštní zájem...

sebe přitáhla temnotu, potvora ukrutně zařvala a vyskočila ze země, až jí končetiny zavlály. Skoro jako by se na ni naštvála.

Tric vyplivl červený písek a varovně zakřičel, zatímco se vrhl na další chapadlo. Zdálo se, že stínový plášť Mie nijak neprospívá – byla pod ním skoro slepá a zvíře ji skrz něj stejně vidělo. Takže ho nechala spadnout z ramen a skrz prach se dokutálela k říčícímu koni. Míhala se mezi útočícími háčky, na tváři cítila závany vzduchu, jak se uhybala zásahům, a slyšela svištění chapadel vzduchem. Uprostřed té bouře necítila žádný skutečný strach. Jen úhyby a náznaky útoků, skluzy a kutálení se. Tanec, který se naučila od Mercuria. Tanec, s nímž prožila téměř každý obrat od té doby, co se její otec zhoupl na oprátce.

Pád do prachu, obrat vzad, skoky mezi chapadly připomínající dítě, které skáče přes tučet švihadel. Vrhla letný pohled na krakenův otevřený zoban, zuřivě cvakající a chňapající po říčícím Bastardovi, na to, jak je veliký, když se ještě víc vynořil ven z písku. Zápach vlhké smrti a slané kůže, prach dráždící jí plíce. Po rtech jí přelétl úsměv, když ji něco napadlo – vzepjala se ke skoku a překonala jedno, druhé a třetí zmitající se chapadlo a vysoukala se Bastardovi zpátky na hřbet.

„U Tlaminých zubů, ta je fakt šílená...“ vydechl Tric.

Kůň zase začal vyhazovat a Mia ho svírala stehny, zatínala do něj nehty a držela se ho pouhou silnou vůle. Sáhla do sedlové brašny a vytáhla těžkou skleničku obsahující jasně červený prášek. A s povzdechem se rozmáchla a hodila ji krakenovi přímo do tlamy.

Sklenička se roztříštila o jeho zoban a do hrozivého hrdla mu napadaly skleněné střepy a jemný červený prášek. Mia se skulila z Bastardova hřbetu, aby se vyhnula další ráně, a plížila se pískem pryč, když vzduch prořízl zmučený řev. Kraken pustil hřebce, hrabal chapadly a škrábal se v zobanu. Tric ho ještě jednou nezaujatě bodl, ale potvora už tuhle šarvátku úplně pustila z hlavy. Koulela obrovskýmá očima, znovu a znovu se převracela, stahovala své tělo zpátky do písku a vyla jako pes, který se vrátil po těžké práci do své boudy, kde našel jiného psa, jak kouří jeho doutníky v posteli s jeho manželkou.

Mia se vyškrabala na nohy, zatímco kolem ještě skřípal písek, jak se kraken zahrabával hloub a hloub. Odhrnula si zpocenou ofinu z očí a zazubila se jako šílená. Tric stál s bradou až na zem, v ruce se mu houpal zakrvácený scimitar a obličej měl pokrytý prachem.

„Co to bylo?“ vydechl.

„No, technicky vzato to nebyl hlavonožec...“

„Já myslím to, cos mu hodila do huby.“

Mia pokrčila rameny. „Sklenička zabijáckého koření Tlustého Daniia.“

Tric zamrkal. Několikrát.

„Právě jsi přemohla postrach Šepotajících pustin skleničkou mletého chilli?“

Mia přikývla. „Je to fakt škoda. Je to moc dobrý. Šlohla jsem jen jedinou skleničku.“

Na moment se v pustině rozhostilo nevěřicné ticho, naplněné jen falešným hvízdáním síleného větru. A pak se kluk rozesmál, ve tvářích se mu udělaly dolíčky a ze špinavého obličejce mu zářily bílé zuby v úsměvu. Otřel si oči, pak setřel ze své zbraně tmavou krev a vydal se chytit Květinku. Mia se otočila ke svému kradenému hřebci, který se sbíral z písku se zkrvaveným krkem a předníma nohama. Promluvila uklidňujícím hlasem s jazykem obaleným prachem a doufala, že ho tím utiší.

„Jseš celej, chlapečku?“

Mia se k němu blížila pomalu s nataženou rukou. Kůň byl otřesený, ale až si trochu odpočine, dostane se z toho a snad bude i lépe naladěný vůči ní, když mu zachránila život. Mia ho pohladila po boku a sáhla do sedlové brašny pro...

„Au, do prdele!“

Mia zaječela, když ji hřebec kousl do paže, až se jí udělala krvavá modřina. Kůň otočil hlavu a vydal zvuk, který téměř zněl, jako by se posmíval.* Pohodil hřívou a kulhavým cvalem se vydal směrem k Poslední naději a zanechávala za sebou krvavé otisky kopyt.

„Počkej!“ křičela Mia. „Počkej!“

„Ten tě *fakt* nemá rád,“ usoudil Tric.

„Vřelé díky, done Tricu. Až dozpíváš tu svou Ódu na očitnost, nechtěl bys mi prokázat laskavost a chytit toho koně, kterej zdrhnul se všema mejma věcmama na hřbetě?“

* Jestli byl nějaký kůň narozený pod Aaovým dohledem schopný napodobit smích, byl to rozhodně Bastard.

Tric se zazubil, vyhoupl se Květinkovi do sedla a odcválal. Mia si tiskla pošramocenou ruku a naslouchala sotva patrnému smíchu kocoura, který nebyl kocourem, roznášeného větrem jako ozvěna.

Odpovídala si do písku a oči stále upírala na prchajícího hřebce.
„Bastard...“ zasyčela.

Tric se vrátil o půl hodiny později s cválajícím Bastardem v závěsu. Pospolu pak putovali až k vzdálenému kamennému výčnělku, který se měl stát jejich pozorovatelnou. Neustále sledovali, jestli v písku nebude něco podezřelého, Tric čenichal jako honící pes, ale žádné příšery už nevystřikovaly chapadla (ani jiné končetiny), aby je zdržely.

Bastard a Květinka měli dovoleno popásat se na drobné trávě kolem věže – Květinka se do toho pustil s chutí, ale Bastard vrhal na Mia vztekly pohled tvora, který byl zvyklý denně se krmít ovsem, a odmítl si vzít jediné sousto. Ještě se dvakrát pokusil ji kousnout, když ho přivazovala, takže mu předvedla, jak poplácává Květinku (i když ho taky neměla v lásce) a jak ho krmí několika kostkami cukru ze své sedlové brašny. Bastardovi Mia věnovala to nejsprostší gesto, kterého byla schopná.*

* Gesto bylo známé pod jménem „klouby“ a vypadalo tak, že člověk pozvedl pěst a vystřelil prsteníček a malíček tak, že byly vidět jen po první kloub.

Toto gesto původně vzniklo v bitvě v Šarlatových píscích, kdy král Francisco I. Ireyský, známý též jako „Velký sjednotitel“, porazil posledního liisijského krále – čaroděje Luciusa Všemocného.

Předpokládalo se, že po této porážce liisijský odpor vůči Ireye ochladne. Ireyská okupace nepřátelských území byla zároveň důmyslná i zákeřná – malá skupina Administratií narozených v kostní dřeni se nastěhovala do vakua vzniklého zničením vládnoucí vrstvy a za pomoci nátlaku a úplatků založila novou místní elitu s vazbami na Ireyu. Synové místních byli posíláni do Božího hrobu na studia, ireyské dcery byly provdávány za místní muže, bohatství proudilo do těch správných kapes. Během jedné generace začali okupovaní přemýšlet, proč se tenkrát vůbec stavěli na odpor.

V Liisu to však bylo jinak, milí přátelé.

Po Luciusově smrti se v liisijském hlavním městě usídlila posádka Lumina-tii jménem Elai, aby dohlížela na „asimilaci“. Šlo to dobře, dokud elitní jednotka stále věrná bývalému králi Luciusovi nevzala útokem banquet pořádaný v paláci

„Proč říkáš svému koni Květinka?“ zeptala se Mia, když se s Tricem připravovali na výstup.

„Co se ti nelíbí na Květkovi?“

„No, většina mužů pojmenovává své koně o trochu... mužněji.“

„Legenda, Princ nebo tak něco.“

„Jednou jsem potkala koně, který se jmenoval Hřmící kopyto.“ Zvedla ruku. „Přísahám na Světlo.“

„Zdá se mi to trošku hloupý,“ začenichal Tric. „Dávat takové informace zadarmo.“

„Co tím myslíš?“

„No, když pojmenuješ koně Legenda, dáváš lidem najevo, že se považuješ za nějakého hrdinu z pohádkové knížky. A když koně pojmenuješ Hřmící kopyto, tak by sis místo toho mohla na krk pověsit ceduli s nápisem: „Mám penis velikosti burského oříšku.““

Mia se usmála. „Beru tě za slovo.“

„Je to stejný, když takoví týpci pojmenujou svůj meč Lebkobijec nebo Zlodémon a podobně.“ Svázal si zasolené vlasy do matného uzlu na temeni. „Blbouni.“

„Kdybych já měla pojmenovat svou zbraň,“ přemýšlela nahlas Mia, „říkala bych jí ,Chlupáč.““

Tric se pohrdavě zasmál. „Chlupáč?“

„No jasně,“ přikývla. „Představ si tu hrůzu, kterou by to vyvolávalo. Být přemožen protivníkem třímajícím meč zvaný Lebkobijec... s *tím* se dá žít. Představ si tu ostudu, když by tě dostal někdo s mečem Chlupáčem.“

krále-čaroděje. Muži z itreyské elity i členové posádky Luminatii byli zajati, postaveni do řady a jeden po druhém vykastrováni do ruda rozžhavenou čepelí.

Zajatci byli propuštěni a útočníci se zabarikádovali v paláci a čekali nevyhnutelnou odplatu. Muži z posádky Elai zahájili přes šest měsíců dlouhé obléhání, které se stalo legendou. Říkalo se, že muži věrní bývalému králi se proměňovali po palácovém cimbuří a ukazovali sevřené pěsti s vystrčenými ukazováčky a malíčky ohnutými v první kloubu – posměšné gesto, které mělo itreyským připomenout, že povstalci stále mají svá... nádobíčka na svém místě, zatímco itreyská nádobíčka byla předhozena palácovým psům. I když byli vzbouřenci nakonec poraženi, „klouby“ začali běžně používat mnozí občané Republiky jako výsměšné gesto, když se chtějí pochlubit, že mají nad bezbranným protivníkem navrch.

„No přesně o tom jsem mluvil. Jména promlouvají k těm, kteří je dostanou, i k těm, kteří je dávají. Možná že nechci, aby někdo věděl, co jsem zač. Možná jsem rád, když mě lidi podceňují.“

Pokrčil rameny.

„Nebo mám prostě rád kytky.“

Mia si uvědomila, že se usmívá, když se oba vydali vzhůru po rozpraskaném útesu. Lezli bez lana i bez skob – takové věci dělají jen mladí a zdánlivě nesmrtelní šílenci. Jejich pozorovatelná byla ve výšce třiceti metrů, a když k ní dolezli, byli oba bez dechu. Ale jak Mia předpokládala, byl odtamtud úžasný výhled, všechny pustiny měli před sebou jako na dlani. Žár Saan byl nemilosrdný a Mia přemítala, jak brutální tu bývá vedro během jasnosvětla, kdy na obloze září všechna tři slunce najednou.

„Dobřej výhled,“ přikývl Tric. „Někdo v Poslední naději si kýchně a nám to neunikne.“

Mia skopla dolů ze skály kamínek a sledovala, jak se kutálí do hlubiny. Posadila se na kámen a jednu botu si opřela o další kámen v takové póze, z jaké by se dona Corverová osypala, když by ji viděla. Z opasku vytáhla tenkou stříbrnou krabičku s rytinou vrány a zkřížených mečů Familie Corvere. Mezi rty si strčila doutník a nabídla krabičku Tricovi. Vzal si ji, posadil se proti ní a nakrčil přitom nos, jak si prohlížel rytinu a nápís.

„*Neh diis lus'a, lus diis'a,*“ zamumlal. „Moje liisjština je žalostná. Říká se tam něco o krvi?“

„Když je všechno krev, je krev všechno.“ Mia si křesadlem zapálila doutník a spokojeně vzdychla. „Heslo mojí Familie.“

„Tohle má něco společného s tvou rodinou?“ Tric poklepal na pouzdro palcem. „Býval bych se vsadil, žeš to ukradla.“

„Nepřipadám ti jako někdo narozený v kostní dřeni?“

„Nejsem si jistý, jako kdo mi připadáš. Ale šlechtický usoplenec? Ani náhodou.“

„Měl bys zapracovat na komplimentech, done Tricu.“

Botou dloubl do jejího stínu, oči měl nečitelné. Pohlédl na nekocoura ukrytého u jejího ramene. Pan Laskavý na něj nehlasně hleděl zpátky.

Když Tric promluvil, zazněly v jeho hlase obavy.